

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

NO 246

29 Νωθώντας το κεφάλι της να χτυπάει οδόν την κοπανούσαν σφυρία, έκανε το σκεδίο της. Κιτάζε τον Άντιπατρο καλά. Ήταν ένας άντρας ίσαμε σαράντα έτών. Ξανθός, όπως οι περισσότεροι Μακεδόνες, κοντός και χλωμός. Τάχα, θάμενε άτρωτος από τα βέλγητρα της; Έλεγε αν πως στην Κόρινθο είχε γνωρίσει τη Λαΐδα, και είχε ένθουσιασθή. Γιατί δε θα μπορούσε και αυτή να τον υποτάξει;

Βαάνισαν ώρα πολλή τον Ύπεριδη. Στο τέλος, έπεσε αναίσθητος. Μα ούτε ένα βογγητό δεν είχε ακουσθή από τα χείλη του.

— Σταματήστε! φώναξε ο Άντιπατρος. Άρκει για σήμερα.

Μετέφεραν τον αναίσθητο άντρα μέσα. Η όρνη έσφιγγε τις παγώνες της γροθιάς, έχωνε τα νύχια της στη σάρκα της.

Όλη την ημέρα στριφνιζόριζε σαν πληγωμένο αγρίμι, στην κάμαρά της. Και μόλις νύχτωσε, πήρε τη Χαριτώ μαζί της και τραβήξε στη φυλακή.

Ο φρουρός περπατούσε το δόρυ του μόλις την είδε. Μα η όρνη, δεν φοβήθηκε. Προχώρησε. Μίλησε στον άντρα σιγά. Τα γαλανά της, ούράνια μάτια, ικέτευαν. Η όμορφη τις άστραφτε κάτω από τον πέπλο της, τη νύχτα. Το ίδιο άστραφτε και το κόμμημα πουχάσε στη χούφτα του στρατιώτη. Δίστασε αυτός λίγο ακόμα, στο τέλος την άφησε να διαβή.

Άλλο κόμμημα ξεκλείδωσε και άλλη πόρτα. Και έτσι, μοιράζοντας τα διαμάντι κά της έφθασε στο κελλί του Ύπεριδη, η όρνη.

ΦΙΛΙΑ ΓΕΜΑΤΑ ΑΓΩΝΙΑ

Όταν την είδε ο Ύπεριδης, άνασκηώθηκε από τα άχυρα όπου ήταν πλαγιάσμενος. Άθελα όμως ένα βογγητό θύκκε από τα χείλη του. Η καύμενη του πλάτη πονούσε τώρα, πονούσε αβάσταγα.

Γονάτισε κοντά του η όρνη και για κάμποιση ώρα, στο σκοτεινό κελλί, άκούγονταν μονάχα οι πνιγμένοι λυγμοί τους.

Όρνη, έλεγε ο Ύπεριδης με άδύνατη φωνή. Έσου έδω, άναπνιμένη μου! Ψ, γλυκεία μου, θέα μου, όμορφη μου λατρεία!

Όταν ήρεμψαν λιγάκι, τη ρώτησε:

— Γιατί ήλθες εδώ, όρνη; Δεν το ξέρεις πως θα είσαι το κεφάλι σου μέσα στο στόμα του λύκου; Πάντα υποπτεύονται τις φίλες των έχθρων τους.

— Ξύπα! τού άποκρίθηκε. Έσου κινδυνεύεις. Αυτό μονάχα σκέφθηκα και ήλθα.

— Ότε είναι αλήθεια; έκανε με φωνή βραχνή ο Ύπεριδης. Μ, άναπνις-τόσο λοιπόν κ' έσου; Είσαι αλήθεια άξια να θυσιασθής για την άγάπη σου και σύ, όρνη;

— Ύπεριδη, τού άποκρίθηκε με γλυκό παράπονο. Βλέπεις οι θεοί θέλησαν να σου άποδείξουν τραγικά το μέγεθος της άγάπης μου.

Της καίθεψε άπαλά τα χρυσά μαλλιά της. Το πρόσωπό του ήταν ζοφερό από τον πόνο.

— Πονείς πολύ; τόν ρώτησε με λαχτάρα.

— Όχι, της άποκρίθηκε. Από τη στιγμή που μπήκες έού έδω μέσα, δεν αισθάνομαι τίποτε πιά. Μακάρι να σ' άφηναν να μου κρατάς το χέρι την ώρα που θα με θανατώσουν.

— Όχι! φώναξε η όρνη βραχνά. Δε θέλω να πεθάνω.

— Ότε έγω θα ήθελα να πεθάνω, άφου μ' άγαπάς. Μα δε γίνεται. Άυριο τα βάσανα θά διαλασισαθούν.

— Δεν μπορείς να πής μια λέξη;

Την κίταξε σκετινός.

— όρνη, της έπνε. Πες μου την αλήθεια. Θα ήθελες να δηλώσω ύποταγή;

Δίστασε για μια στιγμή η γυναίκα. Στο

τέλος, κρύβοντας το πρόσωπό της στο στήθος του, άποκρίθηκε.

— Όχι! Όχι!

— Βλέπεις, έκανε αυτός με χαρά. Και σ' η ίδια το καταλαβαίνεις. Είμαι εύτυχι-σμένος που μούδωσες αυτή την άπόκριση, όρνη. Τώρα βλέπω ότι σ' αλήθεια μ' άγαπάς και με καταλαβαίνεις.

— Ναί, μα δεν θέλω να πεθάνω. Δεν μπορώ να σέ δω να πεθάνω.

— Άκουσε, γλυκεία μου άγάπη. Αυτό είναι άναπόφευκτο. Πάρε την άπόφαση και άφησέ με να πεθάνω με θάρρος. Και το μόνο που θα μου δώρη θάρρος, θα είναι η σκέψη πως έσυ είσαι άσφαλισμένη. Όγνε άπό έδω. Όγνε, άμέσως, όσο πιο γρήγορα μπορείς άπό αυτό το μέρος, όπου οι θεοί μου έγραψαν ν' άφήσω τα κόκκαλά μου. Γύρισε στην Άθήνα. Χαίρετά μου την Άκρόπολη με τα χρυσόλευκα μάρμαρα, χαιρέτα μου τα μενεξεδένια θούνα και τις άσπρηνες έλνες. Να με θυμάσαι με άγάπη, αλλά χωρίς λύπη. Δεν είναι για κλάμματα η τύχη μου. Ποιόν ώραιότερο θάνατο μπορεί να ποθήσει ένας άντρας; Μία γυναίκα, δε μπορεί να πεθάνη το ίδιο...

— Ό ώραιότερος θάνατος για μια γυναίκα είναι να πεθάνη για τόν άντρα που άγαπάει, τόν έκοψε η όρνη. Πάντα μακάριζα την Κορίννα.

— Έσυ όμως δεν έχεις λόγο να πεθάνεις.

Δεν τού άποκρίθηκε. Ζάρωσε το μέτωπό της, με συλλογή.

— ήλπισέ με, της έπνε ο Ύπεριδης. ήλπισέ με για τελευταία φορά. Αυτό το δωρο θέλω να μου δώσεις για τόν τάφο. Ένα φίλ!

Άκούμπησε τα χείλη της στα δικά του. Για κάμποιση ώρα έμειναν έτσι, άγκαλιασμένοι, νωθώντας τις καρδιές τους να χτυπάνε η μία άπάνω στην άλλη.

Έπειτα έπνε η όρνη:

— Δεν είναι το φίλι τού άποχαιρετισμού, Ύπεριδη. Θα σέ ξαναδώ. Άν δε με ξαναδής, θα σημαίνει πως δε ζω.

Τραβήχτηκε άπό κοντά του και ρίχνοντας το πέπλο στα χρυσά μαλλιά της, έφυγε γρήγορα άνάμεσα από τους δωροδοκημένους φρουρούς που την κυττάζαν με συγκίνηση και με θαυμασμό. Και ο Ύπεριδης έμεινε με τα χέρια άπλωμένα, οδ νάθελε να συλλάβη μ' οκιά πούφευγε. Δεν ήξερε πως να έξηγήσει τα λόγια της.

Πάντως, η φυλακή του φαίνεται τώρα λιγώτερο σκετινή. Και οι πληγές του, θαύμα, δεν πονούσανε τώρα!

«ΣΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!»

Όλορθη, λυγερή, στεκόταν η όρνη σ' όλη την άίλη της όμορφιάς της μπροστά στον άρχηγό των Μακεδόνων. Ο Άντιπατρος την κίταζε μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χλωμά λεπτά του χείλη.

Τού μίλουσε πολλή ώρα η όρνη. Έύρισκε λόγια έξυπνα για να τόν πείρη πως τόν θαυμάζει, πως η μεγαλότητα έπιθυμία της ήταν να άποκτήρη την εύνοια του.

— Η δόξα σου είναι μεγάλη, Άντιπατρε, έπνε στο τέλος η όρνη. Και έγω, άπό τώρα και στο εξής μια φιλοδοξία έχω: Να γίνω η σύντροφος της ζωής σου. Αυτή είναι

ΕΝΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Α. Οι φωνές ενός πλανοδίου έμπόρου μας διασκεδάζουν συνήθως. Δεν θα συμβή όμως το ίδιο αν τις φωνές αυτές τις άκούσουμε σ' όνειρό μας. Αυτό σημαίνει ότι πολυ γρήγορα θα μάς έπισκεφθή η κακοτυχία και η φτώχεια, μαζί με όλα τα δυσάρεστα έπακόλουθά τους.

Α. Ποιά νέα δεν θέλει να μάθ άν θα παντρευθή σύντομα; Της δηλώνουμε λοιπόν καθηγορηματικά ότι αν ώνειρευθή κατά το τελευταίο χρονικό διάστημα ποτάμι, είτε ότι ταξίδευε έπ' αυτού, είτε ότι περνούσε άπό τη μία δσθ στην άλλη, μπορεί να είναι θεβαία ότι γρήγορα θα χορέψη τόν χορό του 'Ηοαία.

Α. Σας εύχομέθα να όνειρευήτε ότι κάθεσθε σέ μια άναπαυτική πολυόρονα. Πρώτα - πρώτα αυτό είναι πάντοτε εύχάριστο, συγχρόνως όμως είναι και πολυ καλός σίανός, γιατί σημαίνει ότι θα συναντήσετε κάποιο πρόσωπο που θα σας άναπνιρη και θα σας πονέση.

Α. Δεν είναι καθόλου ώφραίο τόν να ιδήτε ότι παίρνουν φωτιά διάφορα σιτηρά. Αυτό σημαίνει ότι η πείνα και η φτώχεια είναι πιο κοντά σας άπό τόν πλούτο και την εύτυχία.

άποστολή άξια για τη όρνη.

Δεν μίλησε πολλή ώρα ο Άντιπατρος. Στο τέλος, σπκώθηκε και ήλθε κοντά στη γυναίκα. Η φωνή του άκούσθηκε βραχνή στην άρχη:

— όρνη. Η εύχάριστος για μένα θα είναι μεγάλη. Και αλήθεια, η δική σου δόξα ίσως να μετρίεται με τη δική μου. Το ξέρεις πως η όμορφη δεν μ' άφίνει άσυγκινητο. Και θα είναι ώφραίο πράγμα να λένε πως ο πιο δοξασμένος άντρας ταίριασε με την πιο όμορφη γυναίκα της Πλάσης.

Τα μάτια του έπαίρναν μία παράξηνη λάμψη καθώς μιλούσε έτσι και ο πόθος γραφόταν κιόλας στη χλωμή του φυσιονομία.

Η όρνη κοκκίνισε. Το ήξερε πως κανένας άντρας ποτέ, δεν αντίστώθηκε στη γοητεία της. Η νίκη της με τόν Άντιπατρο ήταν εύκολη. Ποιός άντρας μπορούσε ν' άπορρίψη την άγάπη της; Μα δεν έφθανε αυτό. Έπρεπε να σωθή ο Ύπεριδης.

Ο Άντιπατρος, με τόν ύφος του κατακτητού, ήλθε κοντά της. Το χέρι του άκούμπησε θαρύ στη μαλακή σάρκα της όρνης. Το γυμνό της χέρι άνατρίχιασε στο άγγιγμα αυτό, μα δεν τόν τραβήξε.

— Είσαι, αλήθεια, όνειρο όμορφιάς, έπνε ο Άντιπατρος. Για σένα μπορεί κανένας να χαρίση ολόκληρο βασίλειο.

— Είμαι πιο όμορφη άπό τη Λαΐδα; έκανε η όρνη, προσπαθώντας να φανή όσο πιο φιλάρεσκη μπορούσε.

Χαμογέλασε αυτός.

— Δεν ξέρω. Η όμορφη είναι κάτι που δεν μετρίεται. Ένα μονάχα ξέρω: πως δεν έννοιασα τόσο εύτυχία όταν γνώρισα τη Λαΐδα.

Τού χαμογέλασε και τόν χαμόγελό της αυτό τόν μέθωσε πιο πολύ.

Ζαλισμένος ο Άντιπατρος ήλθε πιο κοντά της.

— όρνη, της ψιθύρισε, άπόψε δε περιμένω έδω στο σπίτι μου, θάρβης, έ; Θα έτοιμάσω βασιλικό συμπόσια για σένα. Και μετά, όταν φύγουν όλοι και μάς άφήσουν μόνους, θα μου δείξεις πόση εύτυχία μπορείς να χαρίσης με τη θεική όμορφη σου.

— Θάρβω, έπνε η όρνη.

Και έφυγε, χαρίζοντας του και άλλο ένα άπό τα θεϊκά της χαμόγελα.

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Μόλις έφυγε άπό τόν παλάτι του Άντιπατρον, η όρνη έστειλε ένα σύντομο μήνυμα στον Ύπεριδη στη φυλακή του.

«Έχε θάρρος. Άκόμα σήμερα προσπάθησε να ύπομεινεις. Άυριο έλπίζω να πετύχω τη σωτηρία σου.»

Ήταν αυτές οι λίγες λέξεις που έδωσαν θάρρος στο μάρτυρα; Ήταν η ιδέα πως τόν παρακολουθεί η άναπνιμένη του; Ήταν οι προσευχές της όρνης στους θεούς να τού δώσουν άντοχή; Η τόν έσωτερικό του θάρρος μονάχα νικούσε; Πάντως, ο Ύπεριδης πέρασε και άλλη μία μέρα με θασανιότητα ρικτιά, χωρίς να λυγισή. Γύρισε πίσω στη φυλακή του, ράκος σωματικό, μα με την ψυχή αλύγιστη, άδάμαστη. Και η όρνη, σφιγγοντας τα χέρια της άπό πόνο, είχε και αυτή τόν θάρρος να μη κλάψη, για να μη προδοθή.

Όταν σουρνούπωσε, άρχισε να ντύνεται. φόρεσε ό,τι πιο πολύτιμο είχε. Μία χλαμύδα σέ χρώμα πορφύρας σκέπασε τόν λευκό της χιτώνα. Τα μαλλιά της άπάνω άπό τόν φανταχτερό χρώμα, λαμποκοπούσαν σάν χρυσάφι. Ένα γαλάζιο περιδέραιο ταίριαζε με τα γαλανά της μάτια. Όλη της η εμφάνισι ήταν ένα όνειρο όμορφιάς.

Όταν ζύγωσε στο σπίτι του Άντιπατρον, οι άξιωματικοί που την περιέμεναν στην είσοδο, θαμπώθηκαν. Την ώδηγησαν στην φωτισμένη αίθουσα. Ένας ψιθύρος θαυμασμού άκούσθηκε στη μάζα των πολεμιστών που τριγύριζαν τόν Άντιπατρο. Αυτός, μόλις την είδε σκετώθηκε. Κάμποιση ώρα έμεινε να την κυττάζει σαν κεραυνόχτυπημένος. Την είχε ιδή θεβαία τόν πρωί. Άλλά, τώρα, σ' όλη της την άίλην τού φαίνόταν ένα πλάσμα θεϊκό. Όταν συνήλθε, προχώρησε και της έδωσε τόν χέρι.

Με ύφος σίγουρο, τόν έχαιρέτησε η όρνη. Μέσα της όμως η καρδιά της χτυπούσε να σπάση.

Την κάθισε ο Άντιπατρος κοντά του, στην άναπαυτική κλίνη και της προσέφερε τόν πιο έλκεκτό φαγητό. Μόλις έτρωγε η όρνη, ήταν μίλουσε πολυ. Προσπαθούσε άν φάνη δυνάτον να τόν μαγέψη με τη φωνή της.

Ο Άντιπατρος φαίνόταν τρελλός άπό ένθουσιασμό.

— Φέρτε λουλούδια! φώναξε σέ μια στιγμή. Οι Έλληνες στεφανώνονται με λουλούδια όταν κάθονται σέ συμπόσια. Άς τιμήσουμε την Έλληνίδα.

Έφεραν λουλούδια και δροσερά στεφάνια στόλισαν τα μέτωπα των πολεμιστών. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ίδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ
Γραφεία: Όδός Σαγάρδζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 246

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

‘Η πρώτη πνοή

Κι' άν ακόμα δεν την είδαμε σέ όλη της την πληρότητα, την αισθανόμαστε: Άνοιξις. Μας τόν λένε με χίλια στόματα τα πρώτα μινύματα της, τα πρώτα γαλάζια τ' ούρανού, η πρώτη ύμνηση τού πλινου που σκουρπίζει οπατάλα τα χρυσάφια του, το κελαίσημα τού πουλιού, προαιώνιος ευαγγελιστής της άνοιξης.

Δεν την βλέπουμε ακόμα, τη νοιούμε όμως την άνοιξη. Δεν άρχισε ν' απευθύνεται στην όρση. Θα της χρειστούν λίγες ακομα εδωσμούς για να γινήθεμα, ν' απλωρη τόν πραινόν μαυνοια της στη γη και με τόν μεγάλο της σπριαστούλιο να μας καλέση στην πανηγυρί της φύσεως. Ίωρα απευθύνεται στη ψυχή μας. Άμεταθάπτο μένει το χειμωιάτικο σκηνικό. Γυμνά άπό φυλλα μένουν τα δέντρα, ψυχρές είναι οι μέρες, παγερές είναι οι νύχτες, αναμικός πλαναται ο ήλιος, και όμως κανένας δε γελιέται. Ούτε εκεί άναγκη κανένας να στραφή στον ήμεροδεκίτη του για να πληροφωρή την προσέγγισι της άνοιξης. Η άνοιξις δεν είναι σάν τις άλλες εποχές που πρέπει να σας δώσουν άπτα σπμεία της παρουσίας τους. Οι πομποί που έκπεμπουν τόν άγγελμα τού έρχομου της άνοιξης δε δρίσκονται έξω άπ' έμάς. Είναι μέσα στον καθένα μας, και πριν η πλάσι προσθάση να φορέση την πολυχρυσή στολή της, πριν άνοιξη τή φαλίδια των άρματων γιάννα ψεκασή την τουαλέτα της, τόν χαρούμενο μήνυμα πηγάσει μέσα άπό τόν έαυτό μας τόν ήλιο.

Ποιές άούλλητες κεραίες να είναι αυτές που προβάλλουν άπό τα δάδη του είναι μας κι' έπικοινωνούν με τη φύσι για να μας μεταδώσουν την παρηγορη είδοσι; Που κρυβεται αυτός ο ταραξίας που άναστατώνει τα πάντα μέσα μας, άνατρέπει τόν ρυθμό των σκέψεων, των αισθημάτων, των διαθέσεων και μας κάνει να μη άναγνωρίζουμε τούς έαυτούς μας; Θάλεγε κανείς, ότι πριν συντελεσθή η άνθεσις στον έξω κόσμο συντελείται στο δικό μας όργανισμό και φυσικός τόν αίμα τις φλέβες μας, όπως οι χυμοί της ζωής φυσκώκουν τα δέντρα που έτοιμάζονται για τόν πραινόν τούς διάκοσμο.

Η άνοιξις και τόν φθινόπωρο έχουν τη δύναμη να μιλούνη στη ψυχή. Με πόσο διαφορετικό όμως τρόπο... Τόν φθινόπωρο είναι η πρόσκλησις στη συγκέντρωσι και στην περισυλλογή. Η ήρημη μελαγχολία. Τόν βασιλείο της γαλήνης έρχεται να μας παρασύρη πέραν άπό τη σφαίρα τού ύπαρκτου και να μάς πη ότι ζωή δεν είναι μόνο η προσγείωσις στην πραγματικότητα, ο καλπασμός πρός τόν έμψρος, η άναζητήσις της χαράς πέραν άπό τόν έαυτό μας, ο πνευτός της κινήσεως και της δημιουργίας. Χρειάζεται, μάς λέει, και η πολυτέλεια τού ρεμβασμού, η ούτοπία, η άναδρομή στο παρελθόν...

Η άνοιξις δεν ξέρει άπό τέτοια. Είναι ο έμψροτής, Ένοκλήπτε με την όρη της θύελλας, με την διαίτη της επάναστας, με τόν πνευτός της νεότητος. Τα πάντα άναταράσσουν στο πέρασμά της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Οπισχυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΣΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Συνδρομαί: Έτησια Δρχ. 10.400
Έξάμηνος 5.200

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Στή Ζουγκλα

(4ον)

Την των πιθήκων φωλεάν άφίνουμε και πάλι και προχωρούμε πιο θεαδία με σύνεση μεγάλη. Ζητάμε τίν άποστολήν εις πέραν νή την φέρουμε κι' άπό τις κακοτυχίες μας κι' οι τρεις άς ύποφέρουμε.

Σέ μονοπάτια δύσβατα θαδίζουμε βραδέως και γύρω μας προσέχουμε με φόβο και με δέος. Ούρακουτάγοι κι' αϊλουροι στα δέντρα άναρριχώνται και τα θήρια τ' άγρια δαΐδακα βρυχώνται.

Όρύνοντο, στο διάδα μας, θηρίων ποικιλία κι' έμεις έπροχωρούσαμε με την ιδέα ότι εκεί κοντά μας δίνουνε τήν έκτιν συναυλία τόν μουσικά φαινόμενα τόν Κώστα Κοφινιώτη.

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Με προσοχή θαδίζοντας και δέος διαρκές, έντός όλίγου φτάσαμε σέ κάτι φουντουκίες. Στους κλώνους των έκρέμοντο φουντούκια έν άφθονία που τάτρωγαν οι πιθήκοι μ' άφάνταστη μανία.

ΑΔΙΚΙΑ

Άφίνουμε τις φουντουκίες και προχωρούμε ακόμα τις...ψίχες έχοντας στο νου και τις...ψυχές στο στόμα κι' έντός μικρού διαστήματος, άλλως πως βραχέως εις μίαν έρημον μικράν βρεθήκαμε τυχαίως.

Μετά των συναδέλφων μου θαδίζω και μιλών διακρίνα σέ μια στιγμή άγέλην καμηλών. Ήταν καμήλες άρεκές, επό τόν άριθμόν, με πόδια στραβοκάνικα, σ' άφάνταστον θαμόν. Μονάχα πού τούς έλειπε φελός και...τακουνάκι, για να σκυνάζουνε κι' αυτές, τόν βράδυ, στο... (Γιαννάκη)

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Περάσαμε την έρημον άπ' τη μεριά την άλλη και σ' έδαφος πυκνόφυτον έμπήκαμε και πάλι. Μα δεν προλάσαμε καλά στο δάσος να εισδύσουμε, και λίγα μόνον θήματα πού μέσα να θαδίσουμε, όποτε θέλω ξαφνικά καμπόδους ήμινύμους να τρέχουν κατεπάνω μας με θαρυσώεις ύμνους.

Κρατούσανε στα χέρια τους πρωτόγονα μαχαίρια και μιχιλιμπιδια φόραγαν στα πόδια και στα χέρια. Έτ' αυτά τους και στίς ρύτες των έκρέμοντο χαλκάδες και κρούς γύρω στο λαϊμό, πού ζυγίζαν οκάδες. Και ως εκ τού ντυσίματος έκείνου, τού άπλου τους έμοιαζαν όλοι γενικόως, με... Βλάχους νεοπολούς!

ΠΡΩΤΟΑΝΕΣ ΘΕΑΜΑ

Στων ήμινύμων τη φυλή έπίσης είδα πως ύπάρχαν κι' άλλοι μερικοί γυμνοί...σμενπροπώς. Τούτέστιν είχαν όλοι τους τόν σώμα τους γυμνόν κι' άκάλυπτες ολόκληρες τις νότες τις χώρες πράγμα πού μ' έκανε να πώ: — Τί θέαμα τερπνόν για μερικές τού τόπου μας, μωρές...γεροντοκόρες!

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Άλλά τόν πράγμα, φίλοι μου, δεν ήτανε γι' άστεία, γιατί μάς έπετέθησαν οι μαύροι μ' άπληστία. Κι' άφου μάς θρήκαν μόνον τρεις και λίαν εύαλούς στον άρχηγό τους, πάραυτα, μάς πήγαν αϊμαλώτους.

Μπροστά του μάς ώδηγησαν και δίχως διακρίσεις άπ' τόν ύποφαινόμενον άρχίζει άνακρίσεις:

— Ποιός είσαι;

— Κάποιος θισβιος...

— Επάγγελμα;

— Κανένα!

— Σέ μένα μη τόν λές αυτό.

— Αυτό μού λέν κι' έμένα.

— Επάγγελμα! Επάγγελμα! — φωνάζει δωδεκάκις — Μην έπιμένετε να πώ έν άήμη τόν έν οίκω.

— Λέγε λοιπόν...

— Πολυ καλά. Στά... συγγραφάκια άνήκω...

— Έσύ τόν λές;

— Όχι. Τόν λέει ο Μίμης Γιαννουκάκης.

Βεβαίως δρσάν σάν κι' αυτόν δεν έχω για την ώρα άλλ' έχω κάποια σκετική φημούλα έν Έλλάδι παρ' όλο πού δεν έτυχε ακόμα μέχρι τώρα να γράψω... (τρείς τόν λάδι).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

«Τό εἶπε κι' ὁ Σαΐκσπηρ»

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, χαμηλόφωνα). — «Ότε, ἔτσι... ΕΚΕΙΝΟΣ (σοφάρα). — «Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ.— Δέ με πιστεύεις; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι. ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν ἔχει ἀγιατί, δέ σέ πιστεύω! ΕΚΕΙΝΗ.— Μπράβο σου! Νά ξε- ρῆς ὅμως: Ἐίν' ἀμαρτία... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τό ὅτι δέ σέ πι- στεύω! ΕΚΕΙΝΗ.— Ἀλλά;... (δύο δα- κρυά γεμίσανε τὰ μάτια της). Δέ πιστεύεις ἔδω... (τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τὰ μάτια της). Πού ἔγω βάλει μοναδική μου προσιτι- κή τήν εὐτυχία σου, τήν ἀπολυτή εὐτυχία σου! (Τά δάκρυα ἔχει- αἰζουνε τὰ μάτια καί κατηφορί- ζουνε πρό- τὰ κάτω). ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχραίνει). Κλάεις; ΕΚΕΙΝΗ.— Καθώς ἔλπετες... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἀκούσε, ἄν ὑπάρ- χε τρόπος κάθε γυναικί, δάκρυα τοῦ πέφτει ἀπάνω στή γῆ νά φυτρώ- ρει ἀπό κάθε δάκρυ θάβγαίνει κι' ἄ- πό ἕνα κροκόδειλος! ΕΚΕΙΝΗ.— Μωρ' τί μάς λές! Σάν πολὺ σέ ἀποφθεύωσα πὺ τὸν ριζή τελευταία. Δέ σὺ φαί- νεται! ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν εἶνε δικό μου ἀπόφθευμα αὐτό... ΕΚΕΙΝΗ.— Εὐὸ δέν τὸ εἶπες; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι, ἀλλά δεύτε- ρος. Πρὶν ἀπὸ μένα, τὸ εἶπε κι' ὁ

Σαΐκσπηρ. ΕΚΕΙΝΗ.— Ὁ Σαΐκσπηρ; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Βέβαια. Στὸν α' Ὁ- θέλλω... Σέχνος πού τὸν εἶδαμε μαζί στήν «Κοτοπούλη»; ΕΚΕΙΝΗ.— Πολὺ καλά, τὸ εἶπε κι' ὁ Σαΐκσπηρ! Ἀποκλείεται ὅ- μως ὁ Σαΐκσπηρ νὰ εἶπε καί μιά βλακεία; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ὁ Σαΐκσπηρ δέν λέει βλακείες. Ὑστερα, εἰδικῶς αὐτὸ πού σοῦ εἶπα εἶνε μιά με- γάλι ἀλήθεια, ἀλλ' ἀνάστη κι' αἰ- ὄνια! ΕΚΕΙΝΗ.— Ὅτι ἀπὸ κάθε γυναι- κί δάκρυ μπορεί νὰ ὄγῃ κι' αὐτὸ ἕνα κροκόδειλος... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἀκριβές... Τί φο- θερὴ ἀλήθεια! Ὁ κροκόδειλος εἶ- νε τὸ διενθές σ' ἡμεῖς ψευτικῆς συγκινησεως καί τὸ δάκρυ τοῦ ἔ- ναι ἐπακόλουθο νοθευμένου πόνου. Δυστυχῶς γι' αὐτόν, ὁ κροκόδει- λος ἔχει ἕναν μεγάλον ἰσχυρότε- ρο συναγωνιστή: τὴν γυναικία. Αὐ- τὴ εἶνε πού κλαίει σάν κι' ἐκεῖ- νον πού τὸ στήθος της σκίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιο θεατρικὸ πόνου, πού οἱ λυγμοὶ της εἶνε παράστας- τες καί ἡ λύπη της ἀσπότη! Κοιμιά- να κλαίει δέν κλαίει ἀληθινά, πα- ρὰ μόνον ἅμα καθαρίσῃ κρεμύ- ρια!... Τὰ ἀλλὰ κλάματα τῆς εἶ- νε φικαχτά, διωχνομηνομένη. Ἐνα εἶδος ἐγγωρίου παραγῶγῃ συγκινησεως, κι' ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτὰ τὸ μόνο θετικό κέρδος εἶνε

ὅτι ἅμα πέσουν ἀπάνω σέ σκοδρὸ σακάκι, λίγο σκονισμένο, μπο- ροῦν ἀξιόλογα νὰ σχηματίσουν λεκέ... ΕΚΕΙΝΗ (ἐξω φρενῶν, ἀλλά μὲ τὰ μαντίνα τῆς ἐντέλως στεγνά). — «Έτσι... ΕΚΕΙΝΟΣ.— «Έτσι καί χειρότε- ρα! Τὸ κλάμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο γενικά εἶνε ἀποτέλεσμα. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα δυνατό κλονισμό, ἀπὸ ἕ- να θαθὸ πόνου, τὸ περίσσευμα τῆς συγκινησεως θγαίνει σέ μορφή ρευστοποιημένη ἀπ' τὰ μάτια. Γιά τὴν γυναικία ὅμως, τὸ κλάμα εἶνε μέσον. Ἐνα ἀλλόλοστο μέσο γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὰ πού θέλει: τὸ καινούργιο τῆς φόρεμα, τὸ μον- τέριο τῆς ταλιό, τὸ μονόπετρο τῆς βιτρίνας τοῦ χρυσοχοείου... Ἡ, ἀκόμα, τὸ κλάμα εἶν' ἕνα μέσον γιὰ νὰ βγῇ λαδί σταν τοῦ ἄν- δρα τ' αὐτὰ μπουβὲ δικαίως οἱ ψόλλοι τῆς ὑποψίας... Σ' ὅλες αὐτὲς τῆς περιπτώσεις, τὰ γυναι- κεία μάτια ἐξεκρίλλουν, καί ἡ γυ- ναικεῖα σκοπιμότης ῥεῖ ἐν ἀφθό- νια ὑπὸ ἰσορροφὴν δακρυῶν! ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί δέν προσθέσεις: Κι' ἀπὸ κάθε δάκρυ τῆς φυτρώ- νει ἀπὸ ἕνα κροκόδειλος! Δέν τὸ εἶπε ὁ Σαΐκσπηρ; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι τὸ εἶπε. Δέν εἶχε ὅμως ἀπόλυτα δίκιο. Ὁ κα- θύμενος ὁ κροκόδειλος κλαίει ἴσως ψευτικά, ἀλλ' ἄλλοις λόγῳ, σ' ὅ- ροντο, γιὰ γούστο. Τέχνη, εὐκό- λη τὰ κλάματα, καί τὰ βγάζει... Ἐνῷ ἡ γυναικία κλαίει μὲ σκοπὸ, μὲ σύστημα μὲ λογική, μὲ συμ- φέρον... Ἐλα, πές μου τί θές νὰ σοῦ πάρω; Ἐχεις τὸ λόγο μου πῶς δέν θά σοῦ τὸ ἀρνήθω... ΕΚΕΙΝΗ (χαμηλώνει τὰ μάτια της). — Ἐνα ζευγάρι παπούτσα ἀπὸ φίδι... Μόνον διακόσες εικοσι- πέντε χιλιάδες... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἡ ἀφορμὴ τῶν δα- κρυῶν. (Τὴν ἀνακαίλει). Ἐν- νοία σου, δὲν σὰ πάρω... Δέν θά ξανακλάψῃς! ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΨΩΜΙ καὶ ἡ ὑγεία

ΤΙ ΛΕΓΕΙ
ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ἐνας διαπρεπὴς Γάλλος γιατρός βεβαιώνει ὅτι τὸ ψωμὶ εἶνε τροφή ἡ ὁποία ἔχει προτερήματα καί ἐ- λαττώματα. Βεβαίως εἶναι θρεπτι- κώτατο, ταιριάζει ὅμως περισσό- τερο στήν νεαρὰ ἡλικία. Ὅταν πε- ράσῃ κανεὶς τὰ τριάντα πέντε, πρέ- πει ν' ἀρξῇ νὰ μετριάξῃ τὴν κα- τανάλωσι τοῦ ψωμοῦ.

Τι κατηγορεῖ ὁμως διατυποῦ- νται ἐναντίον τοῦ ψωμοῦ; Πρῶτα-πρῶτα, θεωρεῖται ὡς ἡ αἰτία πολλῶν δυσπεψτιῶν, αἰτία πρωτίστως μηχανικῇ. Ἀυξάνει τραγ- ματικὰ τὸν ὄγκο τῆς τροφῆς στὸ στομάχο καί προκαλεῖ τὴν υπερφόρ- τωσιν τοῦ, πού δέν εἶνε διόλου ὕ- γεινη. Εὐνοεῖ κατ' αὐτὸ τὸν τρό- πο τὴν πτόσιν τοῦ στομάχου, ἰδίως δὲ σ' ἐκείνους πού ἔχουν προδια- θεσιολογὴ ἀδυναμίας τῶν μύων τῶν κοιλίας. Ἐπιδηλασεστάτη ἰδίως εἶνε ἡ ψύχα τοῦ ψωμοῦ.

Ἐξηγῇ ἐπίσης ὁ Γάλλος για- τρός ὅτι οἱ δυσάρεστες συνέπειες ἀπὸ τὸ φάγωμα πολλοῦ ψωμοῦ, ἐπέρχονται ἰδίως ὑστερὰ ἀπὸ τὰ πενήντα χρόνια. Τὸ ψωμὶ προετοι- μάζει τότε τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι. Ἀλλά, κι' ἐπειδὴ περιεχέει πολλὰ χλωριούχα, τὸ ψωμὶ εἶνε ἐπιβλαβὲς ἰδίως γιὰ τὰ παρακουρασμένα νε- ρρά.

Στὶς δερματικές ἀσθένειες πρω- τίστως, τὸ ψωμὶ πρέπει νὰ ἀπαγο- ρεύεται πάντοτε. Σχεδὸν ὁμιέως, μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀπαγορεύ- σεως, παρατηρεῖται αἰσθητὴ δια- φερά.

Τὸ ψωμὶ ἐπίσης περιεχέει πολλὰς ἀξιοποχους οὐσίες καί γι' αὐτὸ εἶνε ἐπιβλαβὲς γιὰ κείνους, πού ἡ ἀρτηριακή τους πίεσις εἶνε ἀνω- τέρα τῆς κανονικῆς.

Νὰ τώρα ποῖα εἶνε ἐπὶ λέξει τὰ συμπεράσματα τοῦ γιατροῦ. Ἐπ' αὐτὰς ὀλιγώτερον ψωμὶ. Ὁ ση- μερινὸς ἄνθρωπος τρώγει περισσό- τερο ψωμὶ ἀπὸ ὅσο πρέπει, κι' ὁ- λοὶ οἱ γιατροὶ συμφωνοῦν ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ σημαντικὸν κίνδυνον γιὰ τὴν ὕγεια τοῦ.

Ἐς παραρηγοῦσθε, λοιπόν. Τρώγοντες λιγώτερον ψωμὶ σήμε- ρα κάμνωμε καλὸ στήν ὕγεια μας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ἀνέκδοτα

ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΙ'

Ὁ Τολστόι αἰσθάνθηκε μεγάλῃ ἀντιπάθειαν γιὰ τοὺς γιατρούς. Ὁ- ταν ἀρρώστουσε δέν γιόχονταν μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ φέρουν για- τρὸ. Τὴν ἀντιπάθειά του αὐτὴ γιὰ τοὺς γιατρούς τὴν γινώριζαν οἱ φίλοι καί οἱ γνωστοὶ τοῦ, σταν δὲ τὸν ρωτοῦσαν καμμιά φορὰ γι- ατὶ δέν ἤθελε νὰ τὸν κυττάξῃ γι- ατρὸν, ὁ Τολστόι ἀπαντοῦσε: — Γιατί; Ἀπολούσεσαι, γιατί θέ- λω νὰ πεθάνω ἀπὸ φυσικὸ θά- νατο!

ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΝΤΕ ΒΑΝΤΩΜ

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς δούξ ντε Βαντώμ εἶπε κάποτε: — Κατὰ τίς κορετές τὸν στρα- τεματῶν μου παρευρέθηκα πολ- λὰς φορές σὲ καυνοῦς, μεταξὺ ἡ- μινοδογῶν καί τῶν μουσικῶν τοῦ καί πρὸς αἰώνιον ἀσχος τῆς ἀνθρωπότητος διεπιστάσεως, σχεδὸν πάντοτε, ὅτι τὸ δίκιο ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν μουσικῶν!

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑἰΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ὁ φιλόσοφος Ντεντερόδ σταν ἔ- πεσε κάποτε κάποτε τὴν Ρωσσία, ἔβλεπε δεκτὰ μὲ πολλὰς τιμῆς στήν Αἰλὴ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης. Μὰ μέρα πού μιλῶσε μὲ τὴν αὐ- τοκρατίτριά, τῆς ἐξέφρασε τὴν ἐκ- τρεφί του γιὰ τὴν ρυπαρότητα τῶν Ρώσων, οἱ ὁποῖοι, ὡς γινώσκον, ζούσαν τότε ὡς δόλοιο. — Γιατί νὰ φροντίζω γιὰ τὸ σῶμα τοῦ ἀσπότης τότε ἡ Αἰ- κατερίνη, ἀφοῦ δέν τοῦς ἀνέκει;

Οἱ μπακλαβάδες

Τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ ἀξιώτιμος κ. Πα- ναγιωτάκης δέν μπορούσε νὰ γινῇ ἄνθρω- πος. Εἶπε μὲ λεφτά, εἶπε χωρὶς λεφτά, ἐξῆς κολουθούσε νὰ παραμένῃ πάντα ὁ ἴδιος, πρὸς μεγάλην ἀπελπίσιν καί ἀπόγνωσιν τῆς ὑψηλῆς καί ἀριστοκρατικῆς συζύγου του.

Ἡ μιζέρια! Τί φοκίτον πράγμα ἡ μιζέρια. «Νὰ λυπῶ- σαι τὰ λεπτὰ καί νὰ τρέμῃς νὰ ξεδέψῃς, ἰδοὺ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς πτώχειας! Ἡμ- πορεῖ νὰ ἐκπρᾶξαι κατωμύρια καί νὰ εἰ- σαι ἐν τούτοις πτωχὸς ἄνθρωπος. Ἡμπορεῖ νὰ ἐκπρᾶξαι ἀνθρώπων ἀνθρώπων καί νὰ εἰ- σαι κύριος καθὼς πρέπει. Ὅταν ἐκπρᾶξαι μέσα σου τὸν Μπύθουλα, ὅλα τὰ ἐκατομύρια τοῦ κόσμου δέν σὲ κάνουν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐκπρᾶξαι μέσα σου τὸ Κολωνάκι!...»

Αὐτὴ ἦταν ἡ φιλοσοφία τῆς Σουσοῦς. Καί ὅσο μὲν δέν εἶχε ὁ Παναγιωτάκης κατὶ ἐπὶ γαίης καί ἐρχόταν. Ἀλλὰ τώρα πού ἔβγαζε τόσα ἀπὸ τὸ φαρδίκιο!

— Λεπτὰ, Παναγιωτάκη! — Πάλι; — Νὰ πάρουμε λιγάκι κρέας... — Πάλι κρέας, μωρὲ Σουσοῦ. Τρελλάθη- κες ἐφέτος; Πέρισι τὸν χειμῶνα τὴν τάρ- ραξεν τὴν λαχανίδα. — Τὴν λαχανίδα τὴν ἐτάραξες, εἰς, γε- λοῖς. Παραμοῖξαι καί οἱ ὁμοῖοί σου. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Σουσοῦ μόνον χάρις στὴ λαχανίδα ἐπέζησε. Τὸ ὅτι τὸ ἐξέχασε αὐ- τὸ, δέν εἶχε καμμιά σημασίαν.

— Λοιπὸν. — Ἀσε τὸ κρέας, Σουσοῦ. — Ἀκούσε, Παναγιωτάκη, δέν ἐννοῶ νὰ φάγω τίποτε ἄλλο. Καί τώρα πού ὑπάρ- χουν τὰ πάντα εἰς τὴν ἀγορὰ, εἶνε ἐντρο- πὴ σου νὰ μαγειρεύω ὅσπρια καί παρόμοι- ες ἄλλες ἀπείες. Καί ἐάν δέν θέλῃς κρέας τὸ μεσημέρι, θά εὕρῃς μπουλγούρι. — Ὅχι, Σουσοῦ! Ὅχι, γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας. Μὴ τὸ μελετᾷς τὸ μπουλγούρι γιατί δέν μπορῶ οὔτε νὰ τ' ἀκούω.

— Κρέας ἡ μπουλγούρι; — Καθολία τοῦλάχιστο. — Καθολία. Ἐπιμένεις; Δέν συζητῶ τίποτε πλέον. Ἡ μοῦ δίλῃς λεπτὰ νὰ ἀγοράσω κρέας καί νὰ πᾶρῃς τίς ἀπείες τοῖς τοιγυ- νίαις ἡ τὸ μεσημέρι σὲ περιμένει μπουλ- γούρι.

Κάτωρως ὁ Παναγιωτάκης καί .πανικό- θλητος ἔβγαλε καί τῆς ἔδωσε λεφτά: — Καλὰ. Πάρε τώρα δώδεκα χιλιάδες καί θάλεπουμε γι' ἀργότερα. Ἀς φῶμε καί σή- μερα καλά.

Ἐδῶσε τὰ χρήματα ὁ Παναγιωτάκης καί ἔφυγε. Εἶχε μιά λυπη γιὰ τὸ χρῆμα πού ἔ- δωσε καί μιά μεγάλη χαρὰ γιὰ τὸ φαγητὸ πού θά ἐτρώγε. Σὲ λίγο ἐντύθηκε ἡ Σου- σοῦ, ἐπῆρε τὰ λεφτά καί ὅγκη ἐξω. Κα- θὼς ἀνέβαινε ὅμως τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου ἐσταμάτησε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο προ- πὸς τὴν βιτρίνα ἑνὸς μεγάλου ζαχαροπλα- στεῖου, ὅπου δούνα ἀπὸ μπακλαβάδες, κα- ταίφια καί διάφορες ἄλλες πάστες τῆς εἰλ- κυσταν τὴν προσοχή. Αὐτὸ τὸ πράγμα, νὰ σταματᾷ ἐξω ἀπὸ βιτρίνας ζαχαροπλαστεί- ων δέν τὸ ἔκανε ποτὲ ἡ Σουσοῦ, ἀλλὰ ἦ- ταν τέτοιο τὸ θέαμα, ὥστε δέν ἴσχυρε νὰ προπεράσῃ δίχως νὰ ριξῇ μιά ματιά.

Καθὼς ἐκτυπώσε ὅμως, νάσου ὁ διάβο- λος εὐρέθηκε μπροστὰ τῆς. — Ὁ, μαντάμ! — Κυρία Λελέκα; — Κυττάτε τοὺς μπακλαβάδες, ἔ; Κι' ἐ- γὼ τοὺς λιγούρευω, κυρία Σουσοῦ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τοὺς τρώῃ κανεὶς μὲ δυὸ χιλιά- δες δραχμὲς τὸ ἕνα; — Ἡ Σουσοῦ δαγκώθηκε. Ἐσροκοκκίνισε. Νὰ τῆς λένε ὅτι λιγούρευε τοὺς μπακλα- βάδες σάν τσοκαρία;

— Περνάτε νὰ σὰς κεράσω ἕνα; — Τί λέτε, κυρία Σουσοῦ; Κερνάει κα- νεὶς σήμερα μπακλαβά; — Περάστε, πτωχούλα, περάστε. Ἀπὸ τέτοια δὰς μικροπράγματα δέν ἰδρώνει τὸ αὐτὶ μας. Καί, δόξα σοὶ ὁ Θεός, ὅταν ἐκπρᾶξαι λεπτὰ περισσευόμενα, δέν σκέπτε- ται παρομοίως λεπτομερείας. Ἀλλὰ πού δέν ἤθελε ἡ λιμάρη. Ἐμπῆ- κε στὸ ζαχαροπλαστεῖο ἡ κυρία καί ἀπὸ πίσω τῆς ἐπιβλήτικὴ ἡ μαντίνα Σουσοῦ. Ἐ- κάθησαν ο' ἕνα τραπέζι καί διέταξε ἡ Σουσοῦ.

— Ἐνα μπακλαβὰ στήν κυρία. — Ἐσείς δέν θὰ φάτε; — Ἀ, ἐγὼ δέν τοὺς τρώω. Καί ἂν ἐκὺ- ταξὼ τὸ ἕκανα ἀπὸ ἀφρημάδα. Ἀλλὰς τε- τοὺς ἔχομε συκαθὶ τοὺς μπακλαβάδες, ἐ- γὼ καί ὁ Παναγιωτάκης, δεδομένου ὅτι τρώμε καθημερινῶς. Ἡ κυρία ἔκανε τὸ κορόδιο, ἀδιαφοροῦ- σα γιὰ τ' ἄλλα. Καθὼς ὅμως ἐτρώγε τὸν μπακλαβὰ, νάσου καί ἄλλες τρεῖς κυρίες. — Ὁ, ἡ μαντίνα Σουσοῦ. — Καθίστε, παρακαλῶ. — Ἀ, μπά! Ἐνα κουλουράκι γιὰ τὸ παι- δι μπηκάμε νὰ πάρουμε. Μπορεῖ νὰ φᾶν κανεὶς μπακλαβὰ αὐτὴ τὴν ἐποχή; — Προσφέρω ἐγὼ. — Ἀ, ὀχι, ὀχι.

— Καθίστε, εἶπε, ἡ ἄλλη κυρία πού ἐμα- σουλούσε μὲ εὐφροσύνη τὴν κομμάτια τοῦ μπακλαβὰ. Ἡ κυρία Σουσοῦ δέν εἶνε σάν καί μὰς. Ἀφοῦ τρώει καθημερινῶς. Καί ἔ- χει δὰ χρήματα!... Ἐστρώθηκαν οἱ ἀσυνείδητες. Καί πα- ρηγγελέσθαι ἄλλοι τοῖς μπακλαβάδες. Ἐτρώσαν οἱ κυρίες καί ἐξυμνοῦσαν τὴν Σουσοῦ. Θάυμα, θάυμα! Καλύτερο ἀπὸ προπολεμικοῦ. Ἡ Σουσοῦ ἦταν εὐτυχὴς δι- ὅτι τῆς ἔδωθε μιά θαυμασία εὐκαιρία νὰ δεῖξῃ τὴν οικονομικὴ εὐρωστία της καί τὴν πλῆρη περιφρόνησιν μερικῶν ψυχροχίλι- οδράκμων.

Τὸ μεσημέρι σταν ἐγγύριος ὁ Παναγιωτά- κης τρελλάθη ἀπὸ τὴν πείνα καί τὴν ἀκα- λινωπὴ ὁρεξί νὰ φᾶ κρέας, ἐσταμάτησε στὴν πόρτα. Ὑψωσε σάν γάτος τῆς ρουθού- νης του, ἐμπύρισε τὴν ἀτμόσφαιρα καί κα- θὼς δέν ἐμπῆρε τὴν μυρωδιά τοῦ ἀναμενο- μένου φαγητοῦ, ἐρώπησε ἀνίσχυος.

— Τί μυρίζεις, Σουσοῦ; — Μπουλγούρι, Παναγιωτάκη. — Ὁχρίσεν ὁ ἄνθρωπος. — Μπουλγούρι! Καί ἡ Σουσοῦ ἀπαθῆς. Δέν ἦταν τοῦ γούστου μου τὸ κρέας καί δέν ψώνισα. Ἀλλὰ φορὰ... Ὁ Παναγιωτάκης δέν τὴν ἐφόνευσε οὐ- τε καί τὴν φορὸν αὐτὴν. Διότι ἦδη ἡ μυ- ρωδιά τοῦ μπουλγούριου τὸν εἶχε θέσει ἐ- κτὸς μάχης... Δ. ΨΑΘΑΣ

Τὸ διωγμωτικὸν ὄρα- τὸν ἐνὶ λεπτῷ.

Μάγος μὲ πατέντα

Σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμῳ ἔχει ἐγκατα- σταθῆ ἕνας μάγος ὁ ὁποῖος διαδίδει τὴν τυχὴ τῶν ἀνθρώπων στὰ χεῖρά τους καί ὁ ὁποῖος μεταβάλλει συγχρόνως ἕ- να μαντήλι σὲ περισσότερὸ καί ἕνα περι- στέρι σὲ μαντήλι.

Πρὸ ἡμερῶν κάποιος κύριος στάθηκε μπροστὰ στὸ μάγο καί ἀφοῦ παρακολοῦ- θησε ἄρκετὰ διάφορες ἱκανότητές του, τοῦ ζήτησε στὸ τέλος νὰ τοῦ πῇ τὴν τύ- χη του. — Θὰ κληρονομήσετε σὲ λίγο καὶρὸ κάποιον θεία σας, τοῦ εἶπε ἀποφθεγμα- τικὰ ὁ μάγος.

— Μὰ δέν ἔχω καμμιά θεία, διαμαρ- τυρήθηκε μεγαλοφώνως ὁ ἄνθρωπος. — Ἡ κόρη σας δά... — Μὰ δέν ἔχω κόρη... ἔχω μόνον ἕνα γυιό!

— Ναι, ἀλλὰ πολὺ σύντομα ἡ γυναίκα σας θὰ φέρῃ στὸν κόσμον ἕνα κορίτσι. — Μὰ ἐγὼ εἶμαι κῆρος! — Θὰ κάνετε ἕνα μεγάλο ταξίδι στὸ ἐξωτερικόν! — Δέν ἔχω καμμιά ἀπολύτως οἰκείνι μὲ τὸ ἐξωτερικόν! — Ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ, φώναξε τότε φουρκισμένος ὁ μάγος. Ἀφοῦ ζέρεται, χριστιανέ μου, τὸ μέλλον σου, καλύτε- ρα ἀπὸ μένα, γιατί ἴθρως νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ;

ΡΟΛΑΝ

Οἱ ἀποδοχες τῶν δημίων — ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Τι ἀποδεικνύουν τὰ ἐγγράφα τοῦ ἀρ- χείου τῆς Ἀμιένης. — Πόσα πλήρωνε ὁ βασιλεὺς καί πόσα ἡ πόλις. — Καταπι- κτικές ἀποκαλύψεις. — Τὸ τρομερὸ ἐρ- γο τοῦ δημίου. — Οἱ αὐθαίρετες ἀρπα- γές του. — Πῶς καταργήθηκε τὸ προ- νόμιον κτλ. κτλ.

Στὰ ἀρχεῖα τοῦ Δήμου τῆς γαλλικῆς πόλεως Ἀμιένης διατηροῦνται ἀκόμη τὰ ἐγγράφα, στὰ ὁποῖα ἀναφέρονται οἱ ἀποδοχὲς τοῦ δημίου κατὰ τὸν 17ον αἰ- ὄνα.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ ἐγγράφα αὐ- τὰ, ὁ δῆμιος ἐμισθοδοτεῖτο καθὲς χρόνον μὲ 60 σκούδα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μὲν 25 πλήρωνε ὁ βασιλεὺς, τὰ δὲ ὑπόλοιπα ἡ πόλις καί μάλιστα προπληρωτέα κα- τὰ μῆνα.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ δῆμιος εἶχε τὸ δι- καίωμα νὰ πᾶρ δυνάμιν ἀπὸ τὴν πόλιν ὀριζόμενες πᾶντες τόσσας γιὰ τὴν κατα- σκευὴ ρούχων καί νὰ διαμένῃ σὲ δημό- σιο οἶκμον.

Ἐπίσης τὰ Χριστούγεννα καθὲς χρό- νον τοῦ ἔδιναν ὡς ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸ ληροφοκοῦ τῆς πόλεως ἕνα κιλὸ σι- τarioῦ κι' ἄλλο ἕνα κιλὸ κατὰ τὴν γι- ορτὴν τοῦ Πάσχα.

Ἀλλὰ, ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ δῆμιος, γιὰ νὰ αἰσθάνωτο ἕνα καταδίκον κατὰ ἀπὸ τὸ φρούριον τῆς πόλεως, ἐπαίρνε 15 σούλ- δια.

Γιὰ νὰ δεῖρῃ καί νὰ μαστιγώσῃ ἕνα καταδίκον δημοσία 20 σούδια. Γιὰ νὰ περάσῃ σκονίον στὸν λαὸν τοῦ μαστιγώμενου, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ἀξίας τοῦ σκονιοῦ, 5 σούδια.

Γιὰ νὰ στυγματοῖται ἕναν κατάδικον 20 σούδια.

Γιὰ νὰ κρεμάσῃ ἕνα θανατοποινίτη 60 σούδια.

Γιὰ νὰ κρεμάσῃ ἕναν κατάδικον 60 σούδια.

Γιὰ νὰ κόψῃ τὸ χεῖρ ἡ τὴ γλῶσσα ἐ- νὸς καταδίκου 40 σούδια.

Γιὰ νὰ καροτομήσῃ ἕναν κατάδικον 1 σκούδο καί 20 σούδια.

Γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ κα- ρατομηθέντος σὲ κεντρικὸ μέρος τῆς πόλεως καί νὰ κρεμάσῃ τὸ σῶμα τοῦ στὴν πλατεία, 1 σκούδο καί 20 σούδια.

Γιὰ νὰ συντρίψῃ τὸ σῶμα τοῦ κατα- δίκου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἡ τοῦ τροχοῦ, 1 σκούδο καί 40 σούδια.

Γιὰ νὰ κόψῃ τὸν κατάδικον σὲ τέσσε- ρα κομμάτια καί νὰ μεταφέρῃ τὰ κομ- μάτια του στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς πό- λεως 1 σκούδο ἐπίσης καί 40 σούδια.

Γιὰ νὰ ζεματίσῃ μέσα σ' ἕνα καζάνι, γεμάτον βραστὸ λαδί, ἕναν κατάδικον ζωντανὸν ἡ ἀπαχνοσθέντα προηγουμέ- νως 1 σκούδο καί 20 σούδια.

Γιὰ νὰ κάψῃ ἕναν κατάδικον, ζωντα- νὸ ἡ ἀπαχνοσθέντα, 1 σκούδο καί 20 σούδια.

Ἀπὸ τὰ χρήματα τῶν ἐπιχορηγήσεων αὐτῶν ὁ δῆμιος ὑποχρεωνόταν νὰ προ- μυνθεῖται καί νὰ μεταφέρει τὰ κομ- μάτια του στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς πό- λεως 1 σκούδο ἐπίσης καί 40 σούδια.

Ὁ δῆμιος, τέλος, κατὰ τίς ἡμέρας τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων, εἶχε τὸ δι- καίωμα νὰ προβαλῇ αὐθαίρετα στὴν ἀρ- γαγὴ λαχανικῶν, κρεμμυδιῶν, αὐγῶν κλπ., τὰ ὁποῖα ἔφεραν οἱ γυναικεὶς γιὰ πούλησιν στὴν ἀγορὰ, χωρὶς νὰ κατα- δικάσῃ γι' αὐτὸ.

Μία φορὰ ὅμως πού κάποια λαχανο- πώλις κατέγγειλε τὸ δῆμιον γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τὰ λαχανικά, οἱ ἀρχεὲς τῆς πό- λεως τὸν καταδίκασαν σὲ μιά μικρὴ συ- λάκιον. Κατόπιν αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ θεδρου- ἀριον τοῦ 1620 ἀφαίρεθηκε τὸ «ἐταίθε- λικόν» αὐτὸ πρόνομιον ἀπὸ τοὺς δι- μίους.

Εἶχαν ὅμως τόσες ἄλλες ἀποδοχὲς, καθὼς θάλεπουμε, οἱ δῆμιοι,

7ο ΚΟΜΗΣ άρχισε να δημα-
τίζει στο δωμάτιο νευρικά.
Τόν έπνιξε η άστυμονησία.
Μόλις συγκρατούσε την όρ-
γή του. Σίγα-σιγά οι σκέψεις του
τόν παρέσυραν κι' άρχισε να μι-
λάει μόνος του:

—Τι ήρθα να κάμω εδώ; Τι ζή-
τω στο σπίτι του άθλιου αυτού,
δύω, ό κόμης Μοντεσκούρ; Έρχο-
μαι άσφαλώς σαν ζητιάνος!... Έρ-
χομαι να παρακαλέσω... να ίκε-
τεύσω τον άρχειο αυτό να σώση
την τιμή μου... Θεέ μου, είνε τρο-
μερό!... Δεν θα μπορούσα να συγ-
κρατηθώ... Θά όρμήσω μόλις φωνή
μπροστά μου και θα τόν στραγγα-
λίσω!...

Τά λόγια έδωσαν πνιχτά ανά-
μεσα άπ' τά σφυγμένα του δόντια.
Έσφηνγε τις γραβίδες του, τά μά-
τια του πετούσαν αστραπές.

Ήταν τρομερές τίς στιγμές αυ-
τές ό πατέρας της Μαρκελίνας.
Πέρασαν στο μεταξύ πέντε λε-
πτά... δέκα λεπτά... ένα τέταρτο.
Ο Νταγκέρ δεν φαινόταν.

Ο Μοντεσκούρ έμεινε από
θυμό. Τι έσημαίνει πάλι αυτό;
Ζητούσε να τόν εξευτελίση ό ά-
θλιος, αφίνοντας τον να περιμένει
τόσην ώρα; Ή συνέβαινε τίποτε
άλλο; Μήπως ό Νταγκέρ τό έσκα-
σε μόλις πληροφορήθηκε την άξίει
του; Γιατί όχι;

Γιά όλα ήταν ικανός ό διεφθαρ-
μένος, ό ακάθαρτος αυτός άνθρωπος.
Όσοσο ό κόμης συγκράτησε την
όργη του, έπνιξε την άστυμονη-
σία του.

Θά περίμενε λίγο άκόμη. Και
κατόπιν... Κατόπιν, άν ό άθλιος
διαφθορέυς της Μαρκελίνας είχε
φύγει κρυφά, θά πηδούσε κι' ό ί-
διος στ' αλόγο του και θά τόν
κυνηγούσε, θά τόν κυνηγούσε μέχρι
τελευταίας πνοής, μέχρις ότου τό
άλογό του σωριάσονται στη γη
νεκρό. Άλλοιμονό του άν τόν έ-
πιανε! Θά τόν κομματιάσε, θά τόν
συνέτριβε άλύπητα.

Λίγα λεπτά πέρασαν άκόμη. Έ-
ξαφνα θυματισμό άντichήσαν στο
πλάνιο δωμάτιο.

Ήταν έκείνος!

Ο κόμης ανέπνευσε μ' άνακό-
φισι.

Ο Νταγκέρ μπήκε μέσα λίγο
χλωμός. Στά γελά του όμως άν-
θίζει ένα χαμόγελο κακίας.

Τό χαμόγελο αυτό ανάδειε περι-
σότερο την όργη του κόμης.

Συγκρατείται όμως, πνίγει την
όργη του και λέει στον καταστρο-
φέα της κόρης του με φωνή που
τρέμει:

—Καταλαβαίνεις, βέβαια, γιατί
ήρθα εδώ.

—Θά χάναμε τόν καιρό μας άν
σάς έλεγα πώς δέν καταλαβαίνω
τίποτα, άπαντά ό Νταγκέρ. Ύπο-
τις μοι και τό συμβαίνει.

Τά λόγια αυτά τά λέει με τόση
άδιαφορία, που ό Μοντεσκούρ νοιώ-
θει την άνάγκη να ριχτή άπάνω του
και να τόν συντριψει.

—Άδελει!... Ατιμεί!... φωνάζει.
Δέν έχεις λοιπόν καρδιά;

Ο Νταγκέρ τόν κυττάζει με μί-
σος και τόν άπαντά :

—Κύριε Μοντεσκούρ, μη ξεχνάτε
ότι βρήκασθε σπίτι μου και ότι
μπορώ να διατάξω να σάς πετά-
ξουν έξω.

Ή στιγμή είνε κρίσιμη.

Οι δύο άντρες κυττάζονται με ά-
περιγραπτο μίσος. Είνε έτοιμοι να
ριχτούν ό ένας έναντίον τού άλλου.

Πρώτος ό Μοντεσκούρ εναθρί-
σκει την ψυχραιμία του. Καταλα-
βαίνει ό δυστυχισμένος πατέρας ότι
πρέπει να φωνή ύποχωρητικός, ότι
πρέπει να παρακαλέη ακόμα για
την εύτυχία, για την τιμή της κό-
ρης του.

—Ζάν, λέει, κι' ή φωνή του τρέ-
μει, γιατί άποφενίγεις τό σπίτι
μου, αφού συνήνσα στο γάμο σου;

—Πάντοτε θα με μισείτε, άποκρί-
νεται ό Νταγκέρ. Ποτέ δέν θα με
συμπάθησε.

—Όχι, δέν είνε αυτός ό λόγος.
Άποβλέπατε στην περιουσία μου,
κι' άπ' τη στιγμή που σάς είπα
πώς κατεστράφη οικονομικά φρον-
τίσατε να έξαφανισθήτε.

—Φυσικά. Γιατί να καταδικάσω
την Μαρκελίνα στη δυστυχία;

—Κύριε Νταγκέρ, ή κόρη μου
υπήρξε έρωμένη σου!

—Όχι, δέν είνε αλήθεια, τραύ-
λισε ό Νταγκέρ.

ΙΟΥΛΙΟΥ
MARY

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Τίποτε περισσότερο από έκεί-
νο που σάς είπα πρό ήμερών. Ό-
τι δέν μπορώ να βλέπω την κόρη
σας δυστυχισμένη!...

Δέν είνε δικαιολογία αυτή.
Ζάν. Εκφράθηκε ότι ή Μαρκελίνα
σας αγαπά... Συλλογισθήτε ότι
πρόκειται να γίνη μητέρα... Μη
φαίνεται σκληρός. Δώσε μου μιá
άπάντησι, μιá όριστική άπάντησι
σ' ό,τι σάς ρωτώ.

Ο Νταγκέρ έσκυψε τό κεφάλι
του κι' άρχισε να σκεπτεται.

Ο Μοντεσκούρ περίμενε με ά-
γωνία.

Δέν μπορώ να σάς άπαντήσω
σήμερα, είπε τέλος ό Νταγκέρ.
Θά έχετε την άπάντησι μου αύ-
ριο...

—Αύριο!... Γιατί αύριο; Ζητά-
τε λοιπόν να ξεφύγετε; Τι σάς
έμπειρίζει να μού άπαντήσετε τώ-
ρα άμέσως; Ζάν, σάς έξορκίζω
μην είσαστε τόσο σκληρός.

Σκληρός φανήκατε σεις, σέ
μένα. Με μισείτε. Πώς λοιπόν
μού ζητάτε να γίνω γαμπρός σας
άφου —και τό έρώω καλά— θά
με μισήτε σ' όλη σας τη ζωή.

—Αρνείσθε λοιπόν;

Δέν είπα ότι άρνούμαι. Σας
είπα ότι θά σάς άπαντήσω αύριο.

—Ζητάτε να μού ξεφύγετε.
Νταγκέρ. Προσέξτε όμως: Ατιμώ-
σατε τη κόρη μου και θά μού τό
πληρώσετε άκριβά. Θά σάς σκο-
τώσω, και θά σάς σκοτώσω άλύ-
πητα!

Ο Ζάν γέλασε, ειρωνικά.

—Φθάνουν οι συζητήσεις, είπε.
Αύριο θά τά έναποδώμε.

—Αύριο θά ρθώ και δέν θά
σας έρω εδώ. Θά φύγετε. Θά
προσπαθήσετε να έξαφανισθήτε...

—Όχι δά! Θά είμαι εδώ και
θά σάς περιμένω.

—Εστώ, Νταγκέρ. Θά περι-
μένω ώς αύριο. Ένα μόνο σάς
λέω: Σκεφθείτε καλά. Ή Μαρκε-
λίνα σας αγαπά. Μη βελήσετε να
την σκοτώσετε με τη στασι σας.
Μη βελήσετε να σκοτώσετε τη μη-
τέρα τού παιδιού σας.

Ο Νταγκέρ δέν άπάντησε.

Ο Μοντεσκούρ χαίρεται ψυ-
χρά κι' έφυγε.

Ήλθε στην αούλη σ' έωλόγο
του κι' άρχισε να καλλιάζει προς
τόν πύργο τού Μπενκαδάν σαν
τρελλός.

Είχε άνάγκη να άναπνεύση, έ-
πνιγμένος...

Φώναξε Μαρκελίνα!...

Γιατί τόν τιμωρούσε έτσι ό
Θεός;

Κι' ή κόρη του, ή κακότυχη
κόρη του, τι έπαιγνε για να θά-
σανε έτσι έτσι σκληρά;

Ήσαν φτωχοί πλέον...

Ήσαν φτωχοί άτιμωμένοι!

Ω, με πόση εύχαρίστησι θά
σκότωνε τόν έόλο καταστροφέα
της Μαρκελίνας, άν τού έδινε την
άλλη μέρα άρνητική άπάντησι!...

Υπάρχουν άτιμίες που πλένον-
ται μόνο με αίμα.

Υπάρχουν άδικίες που τιμω-
ρούνται μόνο με θάνατο.

Αν ό Νταγκέρ άρνιόταν, θά
τόν έσκότωνε, θά τόν σκότωνε ά-
λύπητα...

Όταν έφτασε στον πύργο, άν-
τίκρυσε τη Μαρκελίνα να τόν πε-
ριμένει στην άκρη τού δρόμου.

Ή άτυχία νέα ήταν άνησυχη.
Ή άγωνία ζωγραφιζόταν στο πρό-
σωπό της.

Μόλις είδε τόν πατέρα της σκυ-
θρωπό, με τό κεφάλι σκυμένο,
χλωμάσειε.

Έτρεξε κοντά του, κι' ένώ έ-
κείνος πηδούσε κάτω από τό ά-
λόγο του, τού είπε με φωνή λα-
χταρισμένη:

—Λοιπόν, πατέρα;

Ο Μοντεσκούρ της έρριξε ένα
βλέμμα γεμάτο άπεράντη λύπη.

—Αύριο, της είπε. Πρέπει να

περιμένουμε ως αύριο την άπάντη-
σι τού Νταγκέρ.

—Γιατί αυτή ή άναβολή; άνα-
στενάξε ή νέα.

—Μη με ρωτάς. Πήγαμε στο
δωμάτιό σου. Κι' αύριο...Αύριο θά
μάθουμε.

Ή Μαρκελίνα στηρίχθηκε στον
κορμό ενός δένδρου.

Τά γόνατά της είχαν λυγίσει.

Ή γη σάλευε κάτω από τά
πόδια της.

Καταραμένη ή ώρα τού γνό-
φου τόν άθλιο διαφθορέα της!
Καταραμένη ή στιγμή που τού
χάρισε την καρδιά της, τά φιλάει
της, τά χάδια της, τό σώμα της,
τό πάλι!

Ο πατέρας της την πλησίασε
και της είπε με λυπημένη φωνή:

—Έχω και κάτι άκόμα να σου
πώ Μαρκελίνα.

Εκείνη τόν κυττάζε σασιτισμέ-
νη. Τι νέα συμφορά θά της ά-
νιγγελαί.

—Σ' άκούω, πατέρα.

—Είμαστε φτωχοί πλέον. Δέν
μάς άπόμεινε παρά ένα κομμάτι
ψωμί.

Ή Μαρκελίνα τόν κυττάζε έα-
φνιασμένη.

Ναί, Μαρκελίνα. Εκείνο που
είπα στον Νταγκέρ για να τόν
δοκιμάσω, έγινε πραγματικότητα.
Ή μοίρα μ' έδικαιτείται σκληρά.
Έχασα στο Χρηματιστήριο την πε-
ριουσία μου. Είσαι φτωχή πιά.
κόρη μου!

Ή Μαρκελίνα διατήρησε ώστό-
σο την ψυχραιμία της.

—Είνε τρομερό, πατέρα, άπάν-
τησε, μη δέ με φοβίζει ή φτώ-
χεια. Ω, όχι, δέν με φοβίζει κα-
θόλου. Θά έργασθώ για να ζή-
σω. Άν υπάρξη άνάγκη.

Τά γενναία λόγια της συγκίνη-
σαν τόν πατέρα της.

—Πήγαμε τώρα στο δωμάτιό
σου, της είπε. Θέλω να μείνω
μόνος.

Ή Μαρκελίνα έφυγε.

Ο Μοντεσκούρ έμεινε μόνος.
Κλείστηκε στο γραφείο του κι'
άνοιξε την άλληλογραφία του.

Είχε έπιστολές από τό Παρίσι.
Τά νέα ήσαν δυσάρεστα.

Ο άντιπρόεδρος τού τόν πλη-
ροφόρησε ότι είχε χάσει πραγ-
ματικά τό μεγαλύτερο μέρος
της περιουσίας του στο Χρηματι-
στήριο.

Ή πληροφορία τού Νταγκέρ
ήταν άκριβής. Ή Μαρκελίνα είχε
άπομείνει φτωχή.

Ο κόμης άκούμπησε τό κεφάλι
στον χείρα του κι' έμεινε έτσι θυ-
σιασμένος στις θλίψεις σκέψεις
του άρκητή ώρα.

Όλα γύρω του γκρεμίζόντου-
σαν.

Όλη τη νύχτα έμεινε άγρυπνος.
Πώς να κοιμηθί που φάλαξε ή
συμφωνία στην καρδιά του!

Όσοσο δέν τόν πείραζε τόσο ή
φτώχεια ή έαφνική, όσο ή θέσις
της κόρης του.

Ας δεχόταν ό Νταγκέρ να θυμ-
φευθή τη Μαρκελίνα και όλα θά
κατανοούντοσαν με τόν καιρό.

Θά έλεγε όμως τό ναί ό άθλιος
έκείνος;

Ή νύχτα αυτή υπήρξε μαρτυρι-
κή για τόν κόμητα.

Πόσο άργά περνάει ή ώρα για
τούς δυστυχισμένους!

Έπί τέλους έμπερώσε!

Χωρίς ν' άρνησθή ό κόμης έ-
τρεξε στό σταύλο. Είτοιμασε τό ά-
λόγο του και ξεκίνησε καλπάζον-
τας για την άγροικία τού Νταγ-
κέρ.

Έτρεχε σαν δαιμονισμένο. Βια-
ζόταν να φτάση έκεί τό γρηγορό-
τερο, τόν ξετρελλάνε ή άστυμο-
νησία.

Όταν έφτασε στην άγροικία,
πριν προφθάει να πηδήσει κάτω ά-
πό τό αλόγο του, ένας υπνηλός
έτρεξε προς τό μέρος του.

—Ο κ. Νταγκέρ είν' άπάνω;
ρώτησε μ' άγωνία ό Μοντεσκούρ.

—Όχι, κύριε.

—Πώς όχι; Με περιμένει!...

—Ο κ. Νταγκέρ έφυγε πρό
μιάς ώρας.

—Έφυγε!... Έφυγε είπες;
—Μάλιστα, κύριε.
—Και ποιά ώρα θά γυρίση;
—Θ' άρνήση πολύ να γυρίση,
κύριε. Ο κ. Νταγκέρ έφυγε για
τό Παρίσι.

Ο κόμης δέν μπόρεσε να συγ-
κρατηθή μιá κρουνη λύσσα;
Α, τον άθλιο, τόν θρασυδει-
λοι!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΡΕΝΤΗ

‘Ο ‘Ελλην δούξ τών ‘Αθηνών

Πολιτικός - πορθητής- ίερακοτρόφος

ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ
ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ ΙΠ-
ΠΟΤΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΕΡΙΠΟΥ ΕΚΑΤΟ
ΤΩΝ ΕΣ ‘Ισπανίας τυχοδιωκτών
μυθοφόρων Καταλώνων κατα-
κτητών, οι ξένες γλώσσες και
τά ξένα έθιμα έσέκαπσαν στην
‘Αθήνα και γενικώτερα στο Μω-
ριά, στη Ρούμελη και στα νη-
σιά τού ‘Ιονίου και τού Αιγαίου
κάθε ίκνος ελληνικής παιδείας
και ελληνικής ζωής.

‘Αλλά, ή ζωτικότητα της φυλής
και ή αφομοιωτική δύναμις τού
περιθάλλοντος δέν έπαυσαν να
δουλεύουν ούτε στιγμή. Κ' έ-
τσι, σιγά - σιγά, με τήν πάρο-
δο του χρόνου, συνέθεη κ' έδώ
ό,τι ακριβώς είχε προηγηθή και
στο Βυζάντιο: Τά πράγματα
περιήλθαν φυσιολογικώς πρ
χέρια ‘Ελληνική. Σ' αυτή δέ όλη
τη μετάπλασι, τού γυναικείου στοι-
χείο έπαιξε πάλι τόν πρωτεύον-
τα και μαγικό ρόλο του.

Βρισκόμαστε τώρα στην τρί-
τη περίοδο της θρακοκρατίας,
όταν με τήν άνοδο τού ‘Ατζαί-
ώλη στην έξουσία κυριαρχεί έ-
πι της ‘Ακροπόλεως ό Όκος
των ώλυνερινών. Και είπαμε
ότι για να έπιδράσει ό Νέριος
στηρίχθηκε στη βοήθεια που
τού παρέσχε ό ‘Ελλην Δημή-
τριος Ρέντης, νοτάριος από τό
Μέναιο. Μη νομίζετε όμως ότι
ή δράσις τού δαιμονίου ‘Ελλη-
νος σταμάτησε έως έκεί. Ο
Ρέντης είχε θυγατέρα, τη Μα-
ρία, νέα ώραία και έξυπνη, και
ό δυνατός Νέριος ‘Ατζαίώλης
τήν άνάπνεε τόσο τρελλά, ώ-
στε θέλησε να τήν κάμει γυ-
ναίκα του. Όσο και άν τόν
εμπόδιζαν σ' αυτό οι δύο παν-
τρεπείς άσες κόρες του, ό δούξ
ανάγκασθηκε μόν να σεβασθεί
τούς τύπους φαινομενικά για
τό κατήντη των παιδιών του και
για τά μάτια τού κόσμου, άλλα
έκαμε τήν δουρρη ‘Ελληνίδα
ουσιαστικά σύντροφο τού βίου
του. Με τη Μαρία Ρέντη ό Νέ-
ριος ‘Ατζαίώλης όχι μόνάχα συ-
νέζησε, άλλα κι' άπόκτησε κι'
αρσενικό παιδί, τόν πόθο της
ζωής του, δηλαδή, διάδοχο τού
θρόνου του. Και όταν ό Νέριος
‘Ατζαίώλης πέθανε, κι' άόκη
διαθήκη να τόν βάψουν στον
Παρθενώνα, ή Μαρία Ρέντη,
τολημνη και άκατάβλητη σαν
τόν πατέρα της, έννοούσε να
διευθύνει αυτή ως έπίσημη χή-
ρα τού δούκως. Και να προετοι-
μάσει τό έδαφος για τό μονα-
ρχουίό της, τόν ‘Αντώνιο.

Ο νέος αυτός δέν ήταν ‘Ατζαί-
ώλης, άλλα μόνον κατά τό όνο-
μα. Γεννημένος έδώ, άναστη-
μένος από τά μάννα του, μι-
λούσε, σκεπτότανε κι' αισθάνό-
τανε ‘Ελληνικά.

Ο ‘Αντώνιος και ή μητέρα
του από τό κάστρο της θήρας
ώρναίνονσαν έκατοστρατιά προς τό
κάστρο των ‘Αθηνών. Δεκαεπτά
μήνες διήρκεσε ή πολιορκία
που έκαναν. Κι' ένα πρωί ό ‘Αν-

του, σύμφωνα προς την ευχή
που τούχε άφίσει ή μητέρα
του.

Μπορούσε να πετύχει όπου-
δα συνοικεία με βασιλικές
οικογένειες. Προτιμούσε όμως
ν' άκούσει τη φωνή της καρ-
διάς του. Σε κάποιο γάμο ύπη-
κού του στη θάβα, άπάνω στο
ποτό είδε την κόρη τού παπά
πούσερν τόν χορό λεβέντικα.
Και χωρίς χρονοριθή και δια-
τυπώσεις τήν πήρε γυναικα
του. Άλλά, ή παπαδόουλα στα-
θηκε άτυχη. Την μάτιασαν. Και
πέθανε γρήγορα. Τότε ό ‘Αν-
τώνιος για να παρηγορηθεί, ζή-
τησε νύφη. Και βρήκε μιá ά-
γνη άρχοντοπούλα από τήν Κα-
λαμάτα, τη Μαρία τών Μελισση-
τών, γαιδοεσπόναν, που τό οι-
κόσημό της είχε μέλισσα. Κι'
αυτή στάθηκε δούκισσα με τό
όλα, ακόμα και μετά τη χη-
ρεία της. Γιατί ό ‘Αντώνιος ά-
πάνω στην άκμή και τη δρσίσι
του — αυτός έφερε και τούς
άρθαντες άγρότας και τούς
έγκαταστάσε στα περίχωρα της
‘Αττικής να καλλιεργούν την
γη — μιá μέρα βρέθηκε ξα-
φνου νεκρός στο κρεβάτι του,
χωρίς κανείς ποτέ να μπορέ-
σει να μάθει τό πώς...

Και ύστερα;

Ύστερα; Εκείνο τόν καιρό
μεσορρονούσε Μωάμεθ ό Β'.
Και ένώ είχε τά θλέμματα του
προς τήν Κωνσταντινούπολι, ό-
που βασίλευε ό τελευταίος
Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος Πα-
λαιολόγος, ό φιλόδοξος Σουλ-
τάνος κατακόμισε τά έδάφη
της ‘Ελλάδος, κ' έτσι τό Δου-
κάτο των ‘Αθηνών υπέκυψε στη
ουίρα του.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Λαϊκές παροιμίες

Κεφάλι χωρίς θάσσανα,
παστό για κολοκύθι.
Ο νερό κι' άν παυνεύεται
ό άνθρωπος τό δεινέγει.
Τον Μάη σπέρνουν τά κουκιά
τόν Αύγουστο τ' άμψίλει.
Τό κολλό πολύ
άπ' τ' αυγό τού κελαϊδεί.
Πες μου πώς σε δείρανε
και έξω πώς σε έθαγες.
Όπως τό νερό δέν μπορεί να
κοιμηθί όταν υπλά δουνά, έτσι και
τό μίσος δέν μπορεί να διατηρη-
θή πολύ στις μεγάλες καρδιές.
‘Ανθρώπος που χωρίς αεία
κατέγει μενέλο άζίκωτα, μοιάζει
με νάνο που φορεί ρούχα γίγαν-
τος.
Προτιμότερο είνε να παίζη
κανείς μ' ένα μαχαίρι, παρά με
μιá γυναικα.

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ

Έάν τοποθετήσετε κοντά σε μιá
κυμेलή ένα μπουκάλι γεμάτο ως
τη μέση με νερό, θά ίδιθε τότε τίς
μελίτσες να βγαίνουν μιá-μιá άπ'
την κυψέλη τους, να μπαίνουν μέσα
στο μπουκάλι και να... πνίγονται
ήλιθιας, άσκόπως και θασκωδώς
μέσα στο νερό!

ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΙΑ

Οι ιθαγενείς της μεγαλονήσου
Κούδας είνε τόσο... κοντροκέφαλοι,
ώστε για να σπάσουν τά μεγάλα
ινδικά καρδία που αβροθούν τόσο
στον τόπο τους, δέν χρησιμοποιούν
όσες πέτρα, ούτε κανένα άλλο έρ-
γαλείο. Τά σπάζουν έπάνω στα κε-
φάλια τους... Και τά κεφάλια τους
δέν... σπάζουν.

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ
ΜΕ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Θέλατε να μάθετε ποιός υπήρξε
ό καλύτερος ή μέλλων ό έπιεικέ-
στερος δικαστής τού κόσμου; Ή-
ταν ό ‘Αντριου Κάβανας, στο ‘Ιν-
τιχο των ‘Ηνωμένων Πολιτειών, ό
όποιος πέθανε τελευταία.

Ο δικαστής λοιπόν αυτός εξέ-
σκηπε επί τριάντα χρόνια τό έπάγ-
γελμά του κι' έδικασε μόνος του
χιλιάδες ανθρώπους, χωρίς ποτέ να
καταδικάσει κανένα σε φυλάκιση
ή να τού επιβάλή τό παραμικρό πρό-
στιμο... Τόση ήταν ή καλοσύνη της
καρδιάς του!

‘Ο Δεκάλογος του ρήτορος

Ο δόκτωρ Μαρρά, που θεωρείται
ως ένας από τούς περιφημότερους
ρήτορες της Γαλλίας, δημοσίευσε
τελευταία σ' ένα περιοδικό ένα
Δεκάλογό απρς χρήσιμα έκείνων
που είνε ύποχρεωμένοι να βγάλουν
λόγους σε δημόσιες συναθροίσεις.
Ίδου τά άρθρα τού Δεκαλόγου
αυτού:

1) Ν' άρχίζετε να μιλάτε με σι-
γανή φωνή και σε χαμηλές νότες.
Μόνον όταν κουράξετε να φτάνετε
στις ύψηλες νότες, που είνε πιο
ξεκουραστικές.

2) Να προφέρετε καθαρά και
άργα.

3) Να χωρίζετε τις λέξεις.

4) Ν' άνοπνέετε κάθε τόσο βα-
θεία.

5) Να μάθετε να μιλάτε με
σφύμενά τά δόντια.

6) Ένώ μιλάτε, να κυττάζετε
τούς άκροατές σας στά μύτια.

7) Να μιλάτε όρθιοι.

8) Να μη φοράτε πολύ στενά
ρούχα.

9) Ν' άποφενίγεται να μιλάτε την
ώρα της χωνεύσεως.

10) Να πιπιάτε καραμέλλες για
να χέετε άφθονο σάλιο, τό όποιο είνε
στις περιστάσεις αυτές ό,τι και τό
λάδι σέ μιá μηχανή.

Ταχυτίπες κατά δευτερόλεπτο

Ο σαλινγκρος διατρέχει ένα χι-
λιοστό τού μέτρου κατά δευτερόλεπ-
το. Ο πεζοπόρος: 1 μέτρο. Τό
άλογο, όταν πηγαίνει βάρη: 1 μέ-
τρο και 2 χιλιοστά. Ο πεός όταν
τρέχει: 2 μέτρα. Ο άνεμος, όταν
είνε γαλήνη: 4 μέτρα. Τό ισοπ-
φόρο: 5 μ. Τό ατμόπλοιο: 8 μ...
Τό ‘ατχύπλοιο’ ατμόπλοιο 11 μ...
Ο πατινάρων: 12 μ. Τά κύματα
μιάς τρικυμώμενης θαλάσσης: 18
μέτρα. Τό άλογο, όταν τρέχη: 25
μέτρα. Μία άμαξοστοιχία ‘εξέπρες’
26 μέτρα. Τό γελιδόνι: 45 μ. ό ή-
χος: 330 μ. Ή σφαίρα τού τοι-
φεκιού 430 μ. Ή σφαίρα κανονίου
460 μ., ή γη γύρω από τόν ήλιο:
30.000 μέτρα. Τό φώς 300.000 μ.,
και τέλος ό ηλεκτρισμός 4.000.000
μέτρα!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

κι' όμως... αληθινά

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

‘Αγάπη	... Και γέλα, γέλα...
Εύλογημένη, εύλογημένη νάναι ή ώρα εκείνη!...	‘Απόψε όλα, όλα γιορτάζουν την χαρά μας!...
Κάτι στιγμές...	‘Ανάμνηση
Μ' άνθη, λουλούδια νάνεται ό νοός μου...	Τι χρόνια αλήθεια, τι χρόνια πε- ρασμένα!... Τό βράδυ έκείνο: ‘Αγάπη μου, χλωμή μου αγάπη!... Πώς τρέμεις!... Γιατί!
‘Ω! τί στιγμές!...!	...Μη με ρωτάς και δέν κλαίω, δέν γελάω... Την άνοιξη προσμένω πάντα... και δέν κυττώ, δέν σε κυτ- τάω στά μύτια...
Νά! Ή βάρκα που περνάει τό ποταμάκι...	‘Ω! είνε πικρή ή άνάμνησι τού παρελθόντος...
Παντού γαλήνη, σιωπή! Μόν' ό οδρινός και ή σελήνη!...	Χωρισμός
Και σύ περνάς, αόδωρδα, γλυκά, ‘Ο κόσμος, ή ζωή, ό θάνατος!... Μά τι με νοιάζει; Έσύ περνάς, και σε κυττάω, και σε θαυμάζω.	Και τώρα : ‘Ας ράψουμε τό δρόμο τού πα- ρελθόντος με τά στερνά ροδοπέτα- λα της αγάπης... Θά φύγω... Φανέ, κάτι γλυκές φωνές... ά- κούς!
Νύχτα καρδς	Κάτι βιολιά μακριά μας κλαίνε. ‘Ω! πώς πέρασαν τά χρόνια... Τώρα ό χειμώνας ό κρύος χει- μώνας φτάνει... Κι' αλλοιμονό! — ό χαιρώς...
‘Ας γιορτάσουμε άπόψε τη χα- ρά μας!... Είσαι ώραία, άγνή, λευκή!...	Μιά νύχτα είνε που μάς μένει... Αύριο οι έγνοιες, οι φροντίδες, Μη σκέπτεσαι!... Μιά νύχτα είνε άπόψε... Μείν' έτσι ώραία, άγνή, λευκή!...

Στό προσεχές τεύχος άρχίζει τό νέο μας μυθιστόρημα

«Ο πόνος της αγάπης»

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Σελίδες άφάστος δραματικότητας, πόνου και αγάπης.

ΠΩΣ ΕΩΡΤΑΖΑΝ ΑΛΛΟΤΕ τὴν ἀποκρὴν στὴν εὐρώπη

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους καὶ σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ὑπῆρχε ἡ συνήθεια νὰ γίνωνται σὲ ὀρισμένες ἐποχὲς μεγάλα λαϊκὰ γλέντια. Τέτοιες ἐορτὲς ἦσαν οἱ τῆς Ἰοῦδος καὶ τοῦ Γαύρου Ἀπὸς τῶν Αἰγυπτίων, τὰ Διονύσια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ Λήνια, τὰ Κρόνια καὶ τὰ Μπακανάλια τῶν Ῥωμαίων. Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸν ὅλων αὐτῶν τῶν ἐορτῶν ἦταν μὴ σφοδρὰ συμποσίον, θορυβώδης μουσικὴ, χοροὶ, μασκαράδες, κραιπάλη, ὄργια.

Ἡ συνήθεια τῆς μεταμφιέσεως τροπῆθε καὶ καθιερώθηκε ἀπὸ δύο κυρίως λόγους. Πρῶτον γιὰ τὸ ζῆλον Διόνυσος ἐξερρεῖτο πάντοτε τερπικότερος ἀπὸ αὐτοὺς μὲ τὴν ἰδίαν τὴν ἀποκρὴν ποὺ χοροποιοῦσαν θορυβώδως ὁλόγυρὰ γύρω καὶ δευτέρον γιὰ τὴν ἐορτὴν ζῶντες, καθὼς ἦσαν οἱ ἑλλείναι καὶ ἀπὸ τὸ μεθύσι ἔκαναν χίλιες βυδ παρεκτροπὲς καὶ ἔτσι γιὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶν κρυβόντουσαν πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα.

Τὰ Μπακανάλια τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων εὐμοιάζον μὲ τὰ Διονύσια τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ ἦσαν πολὺ περισσότερον ὀργιαστικὰ ἀπ' αὐτὰ. Οἱ ἐορτὲς αὐτὲς ἐτελοῦντο μυστικὰ κατὰ τὴ νύκτα, καὶ ἔτσι τὸ ὄργιο ἦσαν ἀπερίγραπτα. Τὸ 186 π.Χ. ἐπεγένετο ἡ Ῥωμαϊκὴ Γερουσία καὶ τὰ κατάρχησε τιμωρώντας σὺν χρόνους ὅλους τοὺς ἐνόχους.

Ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους οἱ

Γαλάται εἰσήγαγον πρῶτον τὸ ἔθιμον τῶν ἀποκρητικῶν γλεντιῶν. Μετὰ τὴν ἐπικράτησιν ὅμως τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἀποφάσισε νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ μετριάσῃ κάπως τὴν διαφθορὰ καὶ τὴν ἐκλυσι πού ἀντιπροσώπευαν οἱ ἐορτὲς αὐτὲς.

Ὁ πρῶτος πού εἰσήγαγε στὴ Γαλλία τοὺς καθαυτοὺς χορούς μεταμφιεσμένων ἦταν ὁ Κάρολος δ'ος, ὁ ὁποῖος μάλιστα οἱ ἔνα τέτοιο χορὸν ὅπου εἶχε μεταμφιεσθῇ σὲ ἀρκούδα, παρ' ὀλίγον νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ κάποιον πού τὸν πέρασε γι' ἀληθινὸ θῆριο.

Στὰ 1745 ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος εἰσῆγε ἓνα μεγάλο χορὸν μεταμφιεσμένων, ὁποῖος ἐμνεῖν ἱστορικὸς γιὰ τὴν πολυτέλεια τοῦ καὶ γιὰ τὴν σπατάλη πού ἔγινε οἱ αὐτόν. Στὸν χορὸν αὐτὸ ἀνοήθησαν, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐποχῆς, 1.500 μισθωτοὶ καὶ 150 μουσικοὶ ἐλπίσθησαν ἀπὸ τὴν κόπῃ.

Πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες εὗρισκαν μεγάλην εὐχαρίστησιν στὸ νὰ μασκαρεύωνται τὴν Ἀποκρὴν. Ὁ Δουμάς π.χ., μὰ σκαρεῶνταν συνήθως σὲ Τούρκο, ὁ Μαρσέν σὲ Δόγη τῆς Βενετίας, ὁ Γκουὲν σὲ γιατρό καὶ ὁ Μωασάν σὲ ἀράχνη!

ΠΩΣ ΓΛΕΝΤΟΥΝ ΑΛΛΟΥ

Τὸ Καρναβάλι τῆς Βενετίας ἦταν ἄλλοτε παγκοσμίῳ φήμης.

Πολλὲς ἡμέρες προτὺ ἀρχίσουν οἱ ἐορτὲς, μαζεύνονταν στὴν παραμυθένια αὐτὴ πόλιν χιλιάδες ξένοι ἀπ' ὅλα τὰ ἡμέτια τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ ξεδεύουν ἀλύπητα τὸν χρόνον. Κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους δὲν ἐφεύγε ἀν δὲν ἐξώδεσε καὶ τὴν τελευταία τοῦ πεντάρα.

Ἀπ' τὴν Ἰταλία ὁ ἐορτασμός τοῦ Καρναβαλιού μετεφέρθη καὶ στὴν ὑπόλοιπὴν Εὐρώπην: Στὴ Γαλλίαν, στὴ Γερμανίαν, στὴν Ἀγγλίαν. Στὴ Γαλλίαν εἶνε καὶ σήμερὰ ἀκόμη περιφημὸν τὸ Καρναβάλι τῆς Νίκαιας πού πρό τοῦ πολέμου συνεκέντρωνε καθε χρόνο χιλιάδες Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς. Τὸ Καρναβάλι τῆς Νίκαιας ὅμως ἔχει μετατραπῇ σ' ἓνα εἶδος τουριστικῆς ἀτραξιῶν, πού δὲν προσφέρει τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιά ἐξαιρετικὰ αἰσθητικὴ θεαματικότητα πού πρέπει φυσικὰ ν' ἀκριβοπληρωθῇ.

Στὴ Γερμανία φημιζεται τὸ Καρναβάλι τῆς Κολωνίας. Πρό εἰκοσι ἐτῶν, ὁ Δήμος τῆς Κολωνίας θέλησε νὰ μεταβάλῃ τὴν πόλιν σὲ διεθνὲς κέντρον Καρναβαλιού. Ὁ πληθυσμὸς ὁμῶς δὲν συμφώνησε καθόλου. Ἦθελε τὸ Καρναβάλι γιὰ νὰ εὐθυμῇ ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἄλλοι νὰ παρακολουθοῦν ἀνόητες πομπὲς οἱ διάφοροι περιηγηταὶ πού ἀφῆναν ἴσως μερικὰ χρήματα, ἀλλὰ θὰ κατέστρεφαν ὅλο τὸ κέφι τοῦ λαοῦ. Στὴν Κολωνίαν, κατὰ τὴς ἡμέρας αὐτὲς, ὅλα τὰ κέντρα, σινεμά κλπ., μεταβάλλονται σὲ αἰθούσες χοροῦ.

Μουσικὴ χωρὶς αἴσθημα

Τὰ λεπτὰ σὰν ψεύτικα δάκρυα τῆς Σόνιας γλυτοῦσαν ἀπὸ τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου γιὰ νὰ ἀποδώσουν μ' εὐσυνείδησιν τὰς «Νοκτῦρν» τοῦ Σοπέν. Λίγον πλεονέκον τὸν καθηντῆς τοῦ πιάνου καθιέμενος σὲ μὴ πολυθρόνα, ἀνακάτεψε τὰ πλοῦσια μαλλιά του μὲ ὕψος πολὺ δυσχερὲς. Κάθε τὸν ὅσον κοινούσε μὲ ἀποδοκιμασία τὸ κεφάλι του, πολὺ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ μαθητριά του.

—Οὐτὲ σήμερὰ εἶμαι εὐχαρίστημένος ἀπὸ σένα, Σόνια. Μὰ ἔκανα κανένα λάθος; ῥώπῃς ἐκείνην, μὲ παράπονον στὰ μάτια καὶ στὴ φωνή.

—Ὄχι. Κανένα... Τὰ χέρια σου ἐκτελοῦν μὲ πεποιθὴν τὴν νότον πού γράφει τὸ κομμάτι.

—Μὰ τότε; —Σοὺ λείπει τὸ αἶσθημα, Σόνια. Σοὺ τόπα κ' ἄλλες φορὲς αὐτὸ... Εἶναι τὸ αἰσθητικὸν παράπονό μου ἀπὸ σένα. Δὲν φάνηκε νὰ παίζουσαι στὸ πιάνο τὴν νότον πού θέλουμε γραμμένους καὶ νὰ προσέχωμε νὰ μὴ κάνουμε λάθος στὴν ἐπέδοσιν καὶ στὸ χρόνο. Στὸ παίξιμόν πρέπει νὰ δίνουμε καὶ ψυχὴ. Νὰ δίνουμε ἀκόμη καὶ αἶσθημα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι βέβαια κανένας μεγάλος μουσικός. Εἶμαι ἓνας πτωχὸς καὶ ἀσύνετος ἴσως καθηντῆς τοῦ πιάνου. Γιὰ ἀκούει ὅμως πῶς θὰ παίζω αὐτὸ τὸ κομμάτι.

Ἡ Σόνια σπικώθηκε καὶ παρὰ χάρη τὴν θέσιν τὴν καθηντῆς. Τὴ νύκτα ὁ ὕπνος ἄργησε νὰ τὴν παρῇ στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ πρῶτον σπικώθηκε νωρίς καὶ γέμισε τὰ δάκρυα μὲ φρέσκα λουλούδια. Κυττάζοντας ὦρα πολλὰ στὸν καθηντῆ καὶ γιὰ πρώτη φορά εἶδε πῶς ἦταν ὁμορφος. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἔκρινε ὅτι ἡ Σόνια πού ἀκούει συγκινημένη, δακρύωντας νευρικά τὰ χεῖλιά της μὲ πείσμα, μὲ χιλιεῖα καὶ μὲ ἀπογοήτευσιν γιὰ τὸν ἑαυτὸν της. Ναι, κάπως ἀλλοίως ἐπαίξε ὁ καθηντῆς τὴς ἴδιες νότον.

—Τὶ λές τώρα; ῥώπῃς ὁ καθηντῆς τελεσιβόλος. Εἶναι τὸ ἴδιο; —Ὄχι, βέβαια, κύριε καθηντῆ... Τὸ ὁμοίωμά.

—Γιὰ ἐλὰ παίζε το καὶ σὺ πάλι.

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖλιά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

—Καὶ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ παίζω ἔτσι πού λέτε; —Αἱ... Μὲ τὸν καιρὸ... Μὲ τὴ μελέτη... Μὲ τὴ διαρκὴ προσπάθεια.

Ὁ καθηντῆς ἔβαλε τὰ μισὰ μαλλιά του στὸ παρὸν τοῦ καπέλλου—γιὰτὶ ὅλα δὲν χωροῦσαν κ' ἐφυγε. Κι' ἡ Σόνια ἐκτυπώσε νευρικά μὰ ἀσυνάρτητη συγχωροῖα στὸ πιάνο, κ' ἐπείτα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πλῆκτρα μὲ πείσμα καὶ θυμὸ, σὰν

νὰ φταιγαν αὐτὰ τὰ καμμένα γιὰτὶ δὲν ἀπέδιδαν τὸ αἶσθημα πού ἤθελε ὁ κ. καθηντῆς...

Ἡ Σόνια ἦταν ἓνας ξανθὸς ἀγγελος δεκαοκτὼ χρόνων. Ἐνας εὐθύμος τύπος κοριτοῦ, πού τὰ παρῇ ὅλα ὅτ' αἰτεῖται. Ἐπαίξε μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως μὲ τὴς κοῦκλες. Καὶ τὸ μόνον πού τὴν στενοχωροῦσε, ἦταν τὸ παράπονον τοῦ καθηντῆ τοῦ πιάνου ὅτι δὲν εἶχε αἶσθημα στὸ παίξιμόν της... Ἡ Σόνια δὲν εἶνε ἀγαπᾶσι ὡς τότε. Μὰ τὴς ἡμέρες ἀκριβὲς ἐκείνης ἐννοίωσε στὴν καρδίαν της κάποιον παράπονον τοῦ πιάνου, ὅπως ὅταν ἐκοῦσε ἀπρόσδεκα τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου της, χωρὶς νὰ προσέξῃ τ' ἀγκάθια τους, καὶ μάλιστα τὰ δάκρυα της. Γνωρίζοντο κάποιο νεαρόν, πού περνοῦσε τὴν ἀνόητην ἡλικίαν τῶν εἰκοσι χρόνων. Ἐνα φίλιμόν τοῦ κοριτοῦ στὸν χορὸν, ἓνα ἄλλο πού δυνάτο τὸν χερσὶν τῶν ὦρα τοῦ ἀποκαρτετισμοῦ κ' ἔνα «τῶς» στὴν πρόστασιν τοῦ νεαροῦ νὰ βρεθῶν καπνὸν μόνον ἄλλο ἀπόγευμα, ἔφτασαν γιὰ νὰ ἀναστατώσουν τὴν ψυχὴ τῆς Σόνιας.

Σὲ λίγες ὥρες μὲσα ἔλασε τὴν εὐθυμίαν της. Ἐγινε σφοδρὰ. Τὴ νύκτα ὁ ὕπνος ἄργησε νὰ τὴν παρῇ στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ πρῶτον σπικώθηκε νωρίς καὶ γέμισε τὰ δάκρυα μὲ φρέσκα λουλούδια. Κυττάζοντας ὦρα πολλὰ στὸν καθηντῆ καὶ γιὰ πρώτη φορά εἶδε πῶς ἦταν ὁμορφος. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἔκρινε ὅτι ἡ Σόνια πού ἀκούει συγκινημένη, δακρύωντας νευρικά τὰ χεῖλιά της μὲ πείσμα, μὲ χιλιεῖα καὶ μὲ ἀπογοήτευσιν γιὰ τὸν ἑαυτὸν της. Ναι, κάπως ἀλλοίως ἐπαίξε ὁ καθηντῆς τὴς ἴδιες νότον.

—Τὶ λές τώρα; ῥώπῃς ὁ καθηντῆς τελεσιβόλος. Εἶναι τὸ ἴδιο; —Ὄχι, βέβαια, κύριε καθηντῆ... Τὸ ὁμοίωμά.

—Γιὰ ἐλὰ παίζε το καὶ σὺ πάλι.

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖριά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

—Καὶ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ παίζω ἔτσι πού λέτε; —Αἱ... Μὲ τὸν καιρὸ... Μὲ τὴ μελέτη... Μὲ τὴ διαρκὴ προσπάθεια.

Ὁ καθηντῆς ἔβαλε τὰ μισὰ μαλλιά του στὸ παρὸν τοῦ καπέλλου—γιὰτὶ ὅλα δὲν χωροῦσαν κ' ἐφυγε. Κι' ἡ Σόνια ἐκτυπώσε νευρικά μὰ ἀσυνάρτητη συγχωροῖα στὸ πιάνο, κ' ἐπείτα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πλῆκτρα μὲ πείσμα καὶ θυμὸ, σὰν

νὰ φταιγαν αὐτὰ τὰ καμμένα γιὰτὶ δὲν ἀπέδιδαν τὸ αἶσθημα πού ἤθελε ὁ κ. καθηντῆς...

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖριά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

—Καὶ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ παίζω ἔτσι πού λέτε; —Αἱ... Μὲ τὸν καιρὸ... Μὲ τὴ μελέτη... Μὲ τὴ διαρκὴ προσπάθεια.

Ὁ καθηντῆς ἔβαλε τὰ μισὰ μαλλιά του στὸ παρὸν τοῦ καπέλλου—γιὰτὶ ὅλα δὲν χωροῦσαν κ' ἐφυγε. Κι' ἡ Σόνια ἐκτυπώσε νευρικά μὰ ἀσυνάρτητη συγχωροῖα στὸ πιάνο, κ' ἐπείτα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πλῆκτρα μὲ πείσμα καὶ θυμὸ, σὰν

νὰ φταιγαν αὐτὰ τὰ καμμένα γιὰτὶ δὲν ἀπέδιδαν τὸ αἶσθημα πού ἤθελε ὁ κ. καθηντῆς...

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖριά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

—Καὶ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ παίζω ἔτσι πού λέτε; —Αἱ... Μὲ τὸν καιρὸ... Μὲ τὴ μελέτη... Μὲ τὴ διαρκὴ προσπάθεια.

Ὁ καθηντῆς ἔβαλε τὰ μισὰ μαλλιά του στὸ παρὸν τοῦ καπέλλου—γιὰτὶ ὅλα δὲν χωροῦσαν κ' ἐφυγε. Κι' ἡ Σόνια ἐκτυπώσε νευρικά μὰ ἀσυνάρτητη συγχωροῖα στὸ πιάνο, κ' ἐπείτα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πλῆκτρα μὲ πείσμα καὶ θυμὸ, σὰν

νὰ φταιγαν αὐτὰ τὰ καμμένα γιὰτὶ δὲν ἀπέδιδαν τὸ αἶσθημα πού ἤθελε ὁ κ. καθηντῆς...

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖριά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

—Καὶ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ παίζω ἔτσι πού λέτε; —Αἱ... Μὲ τὸν καιρὸ... Μὲ τὴ μελέτη... Μὲ τὴ διαρκὴ προσπάθεια.

Ὁ καθηντῆς ἔβαλε τὰ μισὰ μαλλιά του στὸ παρὸν τοῦ καπέλλου—γιὰτὶ ὅλα δὲν χωροῦσαν κ' ἐφυγε. Κι' ἡ Σόνια ἐκτυπώσε νευρικά μὰ ἀσυνάρτητη συγχωροῖα στὸ πιάνο, κ' ἐπείτα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πλῆκτρα μὲ πείσμα καὶ θυμὸ, σὰν

νὰ φταιγαν αὐτὰ τὰ καμμένα γιὰτὶ δὲν ἀπέδιδαν τὸ αἶσθημα πού ἤθελε ὁ κ. καθηντῆς...

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖριά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

—Καὶ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ παίζω ἔτσι πού λέτε; —Αἱ... Μὲ τὸν καιρὸ... Μὲ τὴ μελέτη... Μὲ τὴ διαρκὴ προσπάθεια.

Ὁ καθηντῆς ἔβαλε τὰ μισὰ μαλλιά του στὸ παρὸν τοῦ καπέλλου—γιὰτὶ ὅλα δὲν χωροῦσαν κ' ἐφυγε. Κι' ἡ Σόνια ἐκτυπώσε νευρικά μὰ ἀσυνάρτητη συγχωροῖα στὸ πιάνο, κ' ἐπείτα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πλῆκτρα μὲ πείσμα καὶ θυμὸ, σὰν

νὰ φταιγαν αὐτὰ τὰ καμμένα γιὰτὶ δὲν ἀπέδιδαν τὸ αἶσθημα πού ἤθελε ὁ κ. καθηντῆς...

Ἡ Σόνια ξανακάθισε στὸ πιάνο. Ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ τὰ χεῖριά της δὲν κατέφεραν νὰ δώσουν κατὰ διαφεροτικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶχαν ἀποδώσει καὶ πρὶν. Οἱ νότον ἐπείσαν ζερεῖς, κοδωνοκρούοντες, σὰν νὰ ἐπείξε τὰ πλῆκτρα κάποιου μηχανή. Καὶ φαινόταν στὸ ὦραϊον προσώπῳ τῆς ὅλη ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ κομμένη ἡ Σόνια γιὰ νὰ δώσῃ λίγη ψυχὴν στὸ κομμάτι. Ἀπογοητευμένος καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ καθηντῆς ξαναανάκατεψε τὰ ἄρθρα μαλλιά του καὶ εἶπε:

—Ὄχι Σόνια. Οὐτὲ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐκεῖνον πού πρέπει. —Μὲ ἀπελπιζετε κύριε καθηντῆ; εἶπε μὲ παράπονον ἡ Σόνια.

—Αἱ! Ὄχι. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζομαι.

1' ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ στὴν παλιὰ Ἀθήνα

Ἡ Ἀποκρὴ στὴν παλιὰ Ἀθήνα γιορταζόταν μ' ἐξαιρετικὸν κέφι. Οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι ἐννοοῦσαν νὰ γλεντήσουν καὶ στὰ σπῆτια τους καὶ στοὺς δρόμους. Καὶ γλεντοκοποῦσαν μὲ τὸ παραπάνον. Οἰκονομικὰ γέμιστα, χοροὶ, παρελάσεις, ἀγῶνες, βραβεῖα, χαλασμοὶ κόσμον.

Μετὰ τὸ 1862 ἔγινε στὴν Ἀθήνα ἡ πρώτη κίνησις γιὰ νὰ ἐορτασθῶν κάπως πλεονέκον ὁ Ἀποκρὴς. Συνεστήθη μάλιστα καὶ ἓνα Κομιτάτο, πρόεδρος τοῦ ὁποῖου εἶχε ἐκλεγῇ ὁ ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος Γιάννης Καμπούρογλου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλοι εἶχαν ὄρεξι γιὰ γλέντι. Καὶ ὁ Σκαυλοῦζος ἀκόμη εἶχε τὴν κομάρτησιν τοῦ Κομιτάτου γιὰ νὰ τὸ ἐνισχύσῃ... 100 δραχμῆς, τὴς ὁποίας συνδεδεμένη ἦν ἀκόλουθη παράκλησις: «...νὰ μὴ καταλογίσῃ ταῦτα ἡ ἐπιτροπὴ τῶν μαθητῶν ὡς ὡς φόνον... ἐπιτηδεύματος!»

Γιὰ ἐνίσχυσιν τοῦ Κομιτάτου, ἐστειλὰν ἐπίσης ὁ Σλῆμαν 10 δραχμῆς καὶ ὁ γιατρός Μπέλλος—περισσότερον τύπος τῆς ἐποχῆς—μιά... 50 δραχμῆς!

Στὴν παρέλασιν τοῦ Κομιτάτου πού ἔγινε, στίς 19 δεκεμβρίου εἶχαν συρροῦνται ὅλοι οἱ κατοικοὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ὅσοι δὲ ἦσαν ὁ συνωστισμός, ὡς πολλὰς γυναῖκες λιποθύμωσαν.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ εἶχαν διακοσμηθῇ θαυμάσια καὶ μερικὸι ἐξωστῆς στὴν Ἀθήνα.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια παρακολούθησε τὴν παρέλασιν ἐγκατεστημένην ἀντικρὺν στὴν ἐπιτροπὴν ἀπὸ τὴν ταράτσαν ὁλοῦ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ὁποῖου τῶν Οἰκονομικῶν.

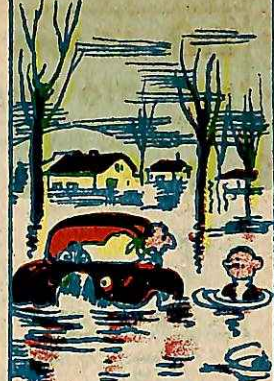
Ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια, τὸ σπῆτι τοῦ Σουρὴ ἦταν ἓνα εἶδος φιλολογικοῦ σαλονιοῦ, ὅπου μαζεύνονταν οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς καὶ διαβάζαν

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Κύριε διευθυντά, η κορούλα σας θέλει να σας δώσει ένα φίλμ.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (απορημένος): Σημειώστε το, και μου το δίνετε ύστερα!

- Γιατί τρέχουν αυτοί γύρω από τον στίβο;
- Δεν ξέρετε; Όποιος έλθει πρώτος θα κερδίσει ένα ασημένιο κούπελ.
- Κι οι άλλοι τι θα κερδίσουν;
- Τίποτα, φυσικά.
- Τότε γιατί τρέχουν οι βλάκες

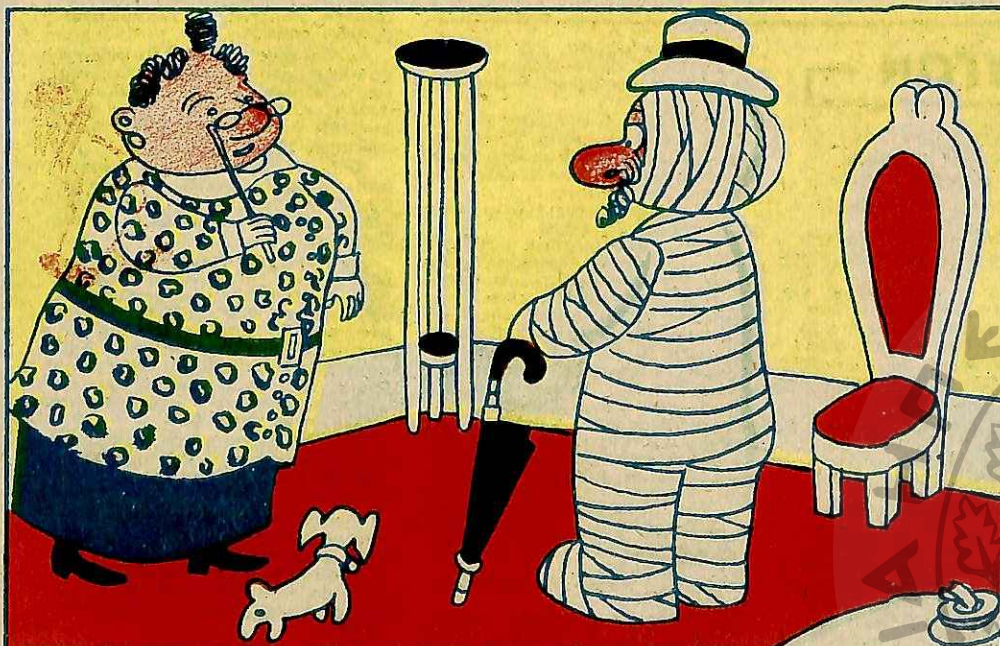
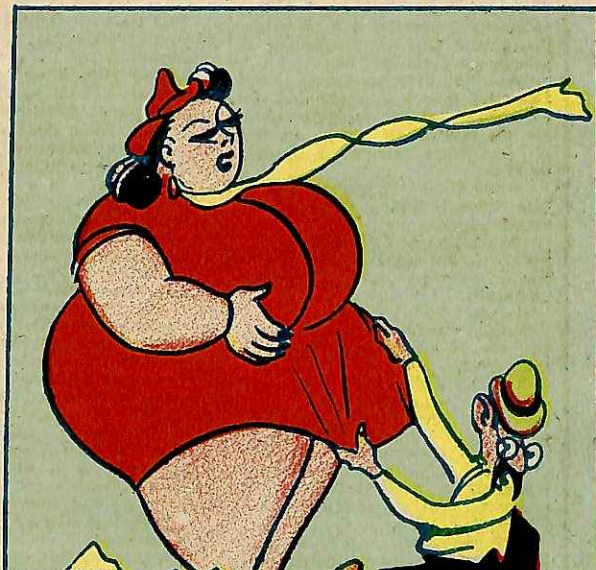
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΜΙΑΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ
- Θέλετε μάλιστα ν' ανεβείτε στο αυτοκίνητό μου;
- Ώς ευχαριστώ, είμαι με το ποδήλατό μου.

ΑΛΠΙΝΙΣΤΑΙ
- Άφισε άμέσως τα πόδια μου, άλλως θα σε βαρέσω με το μπαστούνι στο κεφάλι!

ΤΟ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΟΜΦΕΡΑΝΣΙΕ

- Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Πάλι ανεβλήθη η διάλεξις;
- Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Κάθε άλλο! Δεν βλέπετε άλλωστε;

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Κουράγιο παιδί μου, κι έφτασμε ένα υψιπέδασι μας μενει ακόμα...